"STRIVE, STRIVE AND STRIVE AGAIN, IN SPITE OF FAILURES, HAVING THIS HIGH IDEAL TO ENCOURAGE!"

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith.'

" Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

'HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

EDUCATIONAL AND SOCIAL

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATE. "Approved"

புத்தகம். 23.] ராக்ஷஸஃ பங்குனிமீ, 1916ஃ மார்ச்சுமீ [சஞ்சிகை 12.

"STRIVE, STRIVE AND STRIVE AGAIN, IN SPITE OF FAILURES, HAVING THIS HIGH IDEAL TO ENCOURAGE!"

The Hon'ble Sir Harold Stuart's advice to the Young Men.

The Hon'ble Sir Harold Stuart, while unveiling the portrait of the late Hon'ble Mr. Gokhale at the Tinnevelly Association's Home, Madras, on 8th March 1916, made the following speech pointing out the chief characteristics of the departed patriot and urged the young men to follow Mr. Gokhale's footsteps :—

"It is always a satisfaction to me to do what in me lies to encourage young men who seek inspiration from the life of a very good and great man. I take it that in setting up a portrait in this Association's Home you wish to do something more than to do honour to the memory of Mr. Gokhale for he, alas, is past all earthly honour. I take it that your desire is that his life shall be an inspiration and a stimulus to the young men who find their home here. He himself was greatly inspired by the life of that good and great man whose follower he was always proud to declare himself to be, Mr. Justice Ranade, and many a time he has spoken to me with greatest respect, devotion and affection of that great Judge.

SELF-SACRIFICE.

I would first of all lay stress on his *Self-Sacrifice.* With his high intellectual attainments and his charm of manner, wealth and honour would have been obtained by him in abundance. He put them all aside and deliberately devoted himself to work for his country seeking neither riches nor honour. He was singularly devoid of personal ambition. He was filled with ambition to do public good. His early life was characterised by self-sacrifice that is both rare and highly commendable. Accepting merely a pittance for himself he devoted his capabilities to the public service, first in education and then in a wider field.

GREAT INDUSTRY.

The next quality I should impress upon you is his *great industry.* He recognised that no man could be properly equipped for a public

life unless he was prepared to undergo much toil and labour in acquiring the very necessary detail and complete knowledge. Behind them there were many hours of unremitting toil, much wading through dull official publications, much careful examination of the evidence that he was collecting and preparation of the manner in which he would present it. There was nothing superficial about his work. Those of us who heard him in debate and saw how quick he was in answering a point that had been taken by an opponent, knew how carefully he must have prepared himself for his immediate task. That was characteristic of him in all the work that he did—careful preparation. He knew his subject thoroughly and I commend that very much to the young men in this country who seek a public career. A mere superficial knowledge can never advance a cause. However eloquent, words will not gain success. Behind eloquent words there must ba a complete and detailed acquaintance with the subject.

TRANSPARENT SINCERITY.

The next great attribute that I will mention is his *Transparent Sincerity*, a quality which always struck me very forcibly. He never followed that school which suggests that end justies the means. He recognised that the occasion was not always suitable, that the time was not always ripe, but he was no opportunist in the unfavourable sense of that word. He was always careful, studiously careful, to avoid exaggeration both of statement and of language and the result was when Mr. Gokhale made a statement it received marked attention. One felt in argument with him that he advanced no proposition which he was not fully able and prepared to defend and it is that which does more perhaps than any violence of language, however temporarily successful it may be, to win applause. It is that studied avoidance of exaggeration which really secures success for any cause that is worthy of your attention.

MARKED FAIRNESS.

The last quality I will mention is his *marked fairness* I have spoken on that subject before, but I mention it again this evening because it is a quality which is very often lacking in public men in all countries and it is a quality which gains for a man the respect of his opponents. He never took unfair advantage in debate. It is very often easy to take unfair advantage and for the moment you may gain a fancied success. If ever a man wishes to devote himself to public work, he should not make a few speeches and disappear in public life. He must cultivate a habit of fairness to his opponents and so secure their respect and gain for himself the influence which is of such great value.

THE GOAL AND THE WAY.

I think I have given a sufficiently hard task for the young men of this Association in mentioning these four qualities. If they will follow Mr. Gokhale in his self-sacrifice, his industry, his sincerity and his fairness, they will have gone a great way towards the attainment of the goal that he himself reached. It will, I know, be a very hard example to follow.

"STRIVE, STRIVE, AND STRIVE AGAIN."

Many a young man who earnestly and deliberately sets himself to do so will meet with much disppointmeut, but I hope that with this great example before him he will *strive, strive, and strive again, in spite of failures, having this high ideal to encourage him* and set before himself the life of your great countryman alike in its aims and in its conduct to be "a lamp unto his feet and a light unto his path." (Cheers).

HOOTING.

A PARABLE FROM THE STREETS.

"The motor horn echoing in naked ugliness through the darkened streets (of London), is a symbol and paragon strident as it is, and hideous in itself, it is perhaps a blast from the trumpet that is to proclaim the resurrection of many slumbering senses and discernments. The sense of proportion in ordinary social life; the power of discerning between what is and what is not tolerable between the individual and the community; an alert sensitiveness to the convenience of our neighbour comparable with that which safeguards our own—who can deny that these were in need of rousing. Who will soberly affirm that even the war is too great a price for their awaking? To die for the glory of one's country and for the slaying of a foul dragon is a great thing; but it is no less a thing to die that better ideals of kindness, civility and unselfishness may prevail in the world. The war and its miseries are to many of us almost intolerable. Yet nothing is more sure than that they will pass. That the war will end, that the miseries and sorrows will fade, that aching hearts will cease to ache, is as certain as that spring will powder the dread-fields of death with living green. But the fruits of a changed and improved ideal of life do not pass; they flourish and spread to an increase beyond human count or imagination. . . . .

It is not only the gross and audible outrage of the motor horn which the times are revealing. There are other forms of hooting, moral and spiritual, which are as prevalent, as unfair, and at least as disagreeable although many of them are inaudible. . . . . And remember that it is in one of only two ways that the nuisance can be abated. We can abstain from offensive hooting; or our horns can be taken away from us."—*The Times.*

புஸ்தகம்-23.] [சஞ்சிகை-12

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

ராக்ஷஸ ௵ பங்குனி ௴

விவேக சிந்தாமணி

March-April. 1916.

ESTABLISHED 1893

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெந் செயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

HOOTING: A PARABLE FROM THE STREETS

"கெடுபிடி தடபிடல்"

வழிப்போக்குபாக்கியானம்.

"வழியே யேகுக! வழியே மீளுக!" என்பது பழமொழி. பழமொழி யெல்லாம் வெகு ஜனவாக்கு. வெகுஜனவாக்குச் 'சமஷ்டியில் சபலம்' என்பது நிச்சயம். அப்படி யென்றால் ஈசுவர வாக்குக்கு ஒப்பாகும் என்பது பொருள். இதற்கு எதிராக, "ஆண்டிசொல் அம்பலமேறாது." அம்பலத்தில் வாழ்பவன் அம்பலவாணன். ஆண்டி யென்பவன் ஜன சமூகம் விட்டு நீங்கித் தனியனானவன். "கூட்டோடு கைலாஸம்" யாருக்கும் கிட்டாது. அஃதேபோல் ஜனசமூகத்தோடு ஆண்டானடி யையாதல் அசாத்தியமாகும். ஏனெனில் ஆண்டவன் அடிபணிய ஏகும் வழி 'ஊசி முனை' போலும் கத்திமுனைபோலும் குறுகி இறுகிக் கூராயுள்ளது. அவனவன் தான் பிழைக்கும் வழியைத்தேடி யுழைக்கலாம்: உழைத்தால், உழைப்ப உழைத்த பின், உழைப்பின் பலனாய் ஈசுவரன் அடிபணியப் பெறலாம். ஈசுவரனடி பணியப் பெற்றால் வியஷ்டி பாவம் (ஜீவபாவம்) நீங்கிச் சமஷ்டி பாவம் (ஈசுவர பாவம்) சித்திக்கும். ஜீவேசுவர பேதம் அற்றால் சமஷ்டியில் வியஷ்டியும், வியஷ்டியில் சமஷ்டியும் ஆக விளங்கப் பார்க்கலாம். அப்பொழுதுதான் "ஏகன், அனேகன்" என்கிற இரண்டும் அவனே யாவன். "அவனே நான்" ஆகவும் (சமஷ்டியில் வியஷ்டி பாவனனாகவும்), "நானே அவனாகவும்" (வியஷ்டியில் சமஷ்டிபாவனனாகவும்) விளங்கும் ரகஸியம் அனுபவத்தாலே கண்டறிய வேண்டியதாயிருப்பதால் அதைப்பற்றிச் சொல்வதில் பயனில்லை.

"வழியே யேகுக! வழியே மீளுக!" என்று சொன்னதின் அர்த்தம் என்ன? வழிதப்பிச் சென்றால் விலங்கம் வருமால், வழியே (பெரியோர் சென்ற வழியே—இதற்கு 'ஸ்மிருதி' யென்று பெயர்) லக்ஷியத்தை நாடிச்செல்லுக! சென்று லக்ஷியத்தைக் கண்டனுபவித்தபின், அந்த அனுபவத்திலும் தடுமாட்டம் வரும்: ஆகையால் தடுமாறாமல் சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் மூன்றும் பொருந்தப் பொருத்திப் பார்த்து லக்ஷியம் தப்பாமல் தானே வழியோடே மீண்டும் திரும்புக. இதன் உண்மையைப் பெரியோர் வாக்கில் காணலாம்.

"வாசிக்கலாம் பூசிக்கலாம் வாசியேறி வகையறிந்து
ஊசிமுனை யேறி நின்றால்
பேசிக்கலாம் நேசிக்கலாம் போனவழி தானறிந்து
மீளவும் திரும்பக் கற்றால்"

என்றுள்ள சித்தவாக்கினால் "வழியே யேகுக! வழியே மீளுக!" என்பதன் வாக்கியார்த்தம் வெளியாகும். வழியே யேகவேண்டில் பிராணனை வசப்படுத்திக்கொண்டு அதைக் குதிரைபோல் வாகனமாகக்கொண்டு 'ஏறி' அதை நடத்தும் 'வகையறிந்து' ("நாடி வழக்கம் அறிந்து செறிந்தடங்கி" என்பது ஔவை வாக்கு) ஊசி முனைபோல் கூராயுள்ள (அனு

வுக் கணுவாயுள்ள—"அணோரணீயம்") மார்க்கத்தில் நடந்து சென்றால் லக்ஷியத்தைக்கண்டு "வாசிக்கலாம்"--அதாவது "இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பலாம்." "பூசிக்கலாம்"—அதாவது தாதாத்மியமாகக் கலந்து ஒன்றுபட்டு இரண்டற்ற அனுபவம் சித்திக்கப் பெறலாம்.

"ஞானமென்பது மோனவரம்பு" என்று ஔவை வாக்கிருப்பதால் அந்த மோன நிலை விட்டு மனோ மௌனங்கலையாது பேசவும் ஜன சமூகத்தில் கலந்து உறவாடி உள்ளன்பு தூண்டக் கொள்ளும் நேசம் பாராட்டவும் எப்பொழுது சாத்தியமென்றால், அதற்கு விடையாக "போனவழி தானறிந்து மீளவும் திரும்பக் கற்றால்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படி வழியே போய் வழியே மீளும் அறிவுக்கு இடையூறு விளைப்பான் எத்தனையோ ஆவரணசக்திகள் வழியில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆவரணசக்திகள் சோக மோகங்களை யுண்டுபண்ணி யாத்ரியை (வழிப்போக்கனைக்) களைப்பிளைப்பினால் வழியைவிட்டு விலகி யோடச்செய்ய "கெடுபிடி தடபிடல்" செய்வதே தொழிலாயுள்ளன. இந்த ஆவரணசக்திகள் "தேஹோஹம்" என்கிற பாவனைக்குத்தோழர்களாயிருந்து அறிவையழித்து அஞ்ஞானம் விளைப்பதே தொழிலாக வுடையனவாதலால், இவைகளை "அசுரக்கூட்டம்" என்றும் "இருட்சக்தி" "மருட்சக்தி" என்றும் சொல்லுவர் மேலோர். ஆங்கிலத்தில் இந்தச் சக்திகளைச் 'சைத்தான்' என்றும் இவனுடைய சேனைகள் பூதப்பிரேதபைசாச லோகங்களில் வாசம் செய்துகொண்டு நல்வழியிற் செல்லும் மனிதரை இடையூறுகளினால் தடுத்து அவர்களுடைய மனோபலத்தையும் வைராக்கியத்தையும் சோதித்து வருமென்றும் ஐதிகமாகச் சொல்லுவர்.

இப்பொழுது நடக்கும் பாரதப்போரின் நிமித்தமாக லண்டனில் நள்ளிருள் சூழ்ந்ததும் ஜெர்மானியர் ஆகாயரதங்கள் (இவைக்கு "ஜெப்பலின்" என்றுபேர்) ஆகாசமார்க்கமாய் வந்து பட்டணத்தில் வெடிகுண்டுகளைப்போட்டுச் சேதம்செய்ய யத்தனித்து வருவதால், இராத்திரியில் மின்சாரம் முதலிய விளக்கு வெளிச்சங்கள் போடக்கூடாதென்று கண்டிப்பான உத்தரவு பிறந்திருக்கிறது. ஆகையால் லண்டன் தெருக்களெல்லாம் இரவில் வெளிச்சமின்றி இருள் மூடியிருக்கும். இந்த இருள் மூடிய தெருக்களின் வழியே "மோடார் ரதங்கள்" ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அவை போகும் போது வழியில் போகிறவர்களை விலக்க வேண்டி கொம்பூதி "கெடுபிடி தடபிடல்" செய்வது வழக்கம். சென்னையில் மவுண்ட் ரோட்டு முதலான ரோட்டுகளிலும் மற்றத் தெருக்களிலும் 'மோட்டார்' வண்டியோட்டும் விமரிசையைப் பார்த்தவர்கள் இருந்திருந்தாப் போல் 'பர்புரு' என்கிற கெடுபிடி சத்தம், ஆந்தையின் கூக்குரல் 'சாக்குரல்' காட்டிக் கேட்பதுபோல் காதில் படுமுன் அதிக தடபிடல் செய்துகொண்டு மோட்டார்வண்டி வழியில் யாரையும் லக்ஷியம் செய்யாமல் "கல்லுளிமுண்டன் போ'றவழி கதவு கிதவெல்லாம் தவிடு பொடி" யென்கிற 'கல்லுளிமுண்டன்' வாக்குக்கு லக்ஷியமாகப் பொருந்தினாற்போல, வழியிலகப்பட்டதையெல்லாம் தவிடு பொடி யாக்கிப் புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு போகிறதைப் பார்த்தும் அந்த "கெடுபிடி தடபிடல்" அவசரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு 'கதிகலங்க' அநுபவித்தும் இருப்பார்கள். இப்படி மோட்டார் வண்டிசெய்யும் "ஆந்தையின் கூப்பாடு சாக்குரல்" என்பதுபோன்ற "கெடுபிடி சப்தத்தையும், அதனால் வழிப்போக்கர்களுக்கு உண்டாகும் 'உஷார்' தன்மையையும் 'ஜாக்ரதாவஸ்தையையும்' உன்னி இந்தமோட்டார் கொம்பு ஊதும் சத்தமானது செத்தவர் பிழைத்தெழும் பொருட்டுக் கடைசிக் காலத்தில் "ஜாக்ரத ஜாக்ரத:" என்று அடிக்கும் தம்பட்டக் குரலோசைக்குச் சமானமாக அதைக்கருதி, பார'தயுத்தம் காரணமாய் எல்லாரும் தன்ன

யம் மறந்து பொதுநயம்பாராட்டும் குணம் அமையப் பெற்றிருப்பதைக்கொண்டு அது ஸ்வயநயக் குழியில் விழுந்திறந்து கிடந்த ஜீவர்களான ஆங்கிலஜனங்களை "பொதுநயப் பேரொளி வெளிச்சம் புலர்ந்தது ஜாக்ரத ஜாக்ரத:" என்று விழித்தெழச் செய்யும் தம்பட்ட ஓசைக்கு உவமானமாக்கி "வழிப்போக்கபாக்கியானம்" என்று ஒரு உவமை தரிசன சிலாக்கியமான உபகதை (உபாக்கியானம்) எழுதியிருக்கிறார்.

'மோட்டார்'கொம்பூதினால் வழிப்போக்கர்க்கெல்லாம் "வந்தது வில்லங்கம்! விலகியோடுங்கள் அல்லது வழியில் தானே மாண்டு மடிந்து மண்ணோடு மண்ணாய் மறையுங்கள்!" என்று சாவோலை வந்ததுபோல் திகில் உண்டாகி கதிகலங்குவது அனுபவத்தால் யாரும் உணர்ந்தறிந்தது. இப்படிச் சாவோலைக்குவமானமான சப்தம்தானே செத்தோர் பிந்தியெழுந்து தர்மராஜன் முன் ஆஜராக வேண்டுமென்கிற சம்பட்ட ஓசைபோல், ஜனங்கள் உள்ளத்தில் மாண்டு மடிந்துகிடந்த சமஷ்டிபாவ சாதனங்களான ஜீவகாருண்யம், பரோபகாரசிந்தனை, சமஷ்டிசேவை, சமுதாயக்ஷேமம் போன்ற நல்ல பாவங்களைத் தம்பட்ட ஓசையினால் கிளப்புவதுபோல் கிளப்புவதாயிருக்கிறது என்றும், இப்படிப்பட்ட சத்பாவங்கள் உதிக்கச் செய்ய நேர்ந்தது நரபலி வாங்கும் இந்தப் பார'த யுத்தத்தினால்தான் என்றும் சொல்கிறார்.

பகவான் ஜனங்கள் நாலு அவசரங்களில் தன்னை நினைக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதில் ஒன்று, ஆபத்து வேளை ; மற்றொன்று, வியாதி பீடை; மூன்றாவது, மூப்பு; நான்காவது மரணம். ஆங்கிலேய மனோபாவம் ஜடபாவம் மிகுந்ததால் அவர்களுக்கு பாவனாசக்தி மந்தகதி யடைந்திருக்கிறது என்றும், பாவனாசக்தியில்லாவிட்டால் இப்பொழுது பிரமாதமாக வந்துற்ற இந்தப் பார'தப் போரினால் விளையக்கூடிய பிரயோஜனங்கள் கூடப் பத்தில் ஒன்று பலிக்காது போய்விடுமென்றும் கூறுகிறார். ஆகையால் கடவுள் பாவனாசக்தியைக் கொடுக்கப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

தேசக்ஷேமார்த்தம் பொதுநலத்தை நாடி பேதாள வடிவாயுள்ள பகைவனைக் கொல்ல முயன்று அதில் பிராணனை விடுவது சிலாக்கியம்தான். ஆனால் உலகத்தில் ஜனங்களுக்குள் ஜீவகாருண்யம், பரஸ்பரநேசம் அல்லது ஆசாரோபசார மரியாதைகள், ஸ்வயநயம் பாராட்டாமை அல்லது பரோபகார சிந்தை போன்ற நற்குணங்களில் மேலான லக்ஷியம் உண்டாக வுழைப்பதில் பிராணனை விடுவது அதிலும் சிலாக்கியமாக விருக்கிறது என்பதிற் சந்தேகமில்லை யென்கிறார். ஏனெனில் யுத்தத்தினால் நேரும் கெடுதிகள் அநித்தியமானவை. அப்படி யென்றால் சிறிது காலம் மட்டும் தோன்றிப் பின் மறைந்துபோகும். நல்ல உயர் லக்ஷியத்தில் பதிந்த உத்தமபாவங்களால் உண்டாகும் நன்மைகளோ நித்தியமானவை வரவர விருத்தியாகி வளர்ந்து மனோபாவத்துக் கெட்டாத அவ்வளவு தூரம் அதன் குண மகிமை பரவிப் பிரகாசிக்கும். சண்டையினாலுண்டாகும் துன்பமும் துக்கமும் இதர கெடுதிகளும் என்னதான் கோரமும் கொடூரமுமாயிருக்கினும் காலக்கிரமத்தில் அவை மாறி மறைந்துபோம். சண்டை எப்படியும் ஒரு நாளைக்கு நிற்கத்தான் போகிறது. சவக்காடாயிருக்கும் கோரமான ரணகளம் வசந்தகாலம் வந்ததும் உயிர்க்குவமையான பயிர் பச்சை வர்க்கங்களால் பட்டு விரித்தாற்போல் அழகாக மூடப்பெறும். ஒரு தலைமுறை சென்றால் இப்பொழுது உற்றார் பெற்றார் உடன் பிறந்தாரென்று கொண்டாடும் உறவின் முறையாரை யிழந்து துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் சோகம் நீங்கிப்போம். இப்படியாக யுத்த பாதகங்கள் அநித்தியமாய் சீக்கிரத்தில் மாறி மறைந்து போவனவாயிருக்க, உயர்பாவ லக்ஷியங்களால் பிரபலிக்கும் உத்தம சாதனங்கள் வாழையடிவாழை யாகக் கிளைவிட்டுச் செழித்து வளர்ந்து பரவிப் பலனைக் கொடுக்கும்.

இப்படியாகத் தெருவில் நடக்கும் சம்பவங்களில் விசேஷமானதும் அருவருப்பையுண்டுபண்ணத்தக்கதும் "ஆந்தையின் கூக்குரலில் அபமிருத்யு விருக்கிறது" என்கிற ஜன பாவத்துக்கொப்ப மோட்டார் வண்டியின் கொம்பூதும் சப்தத்தில் அபமிருத்யு விருக்கிறதென்று ஜனங்கள் பட்டனுபவித்த அநுபவஞானத்திலிருந்தும் ஆபத்து வேளையான தற்காலத்தில் அஹம்பாவச் செருக்கு அடங்கி பவோபவ சிந்தனை தோன்றியிருக்கும் தருணமான இக்காலத்தில் "அமேத்யத்திலும் அமிருதம் இருக்கிறது" என்றாற்போல அருவருப்புக்கிடமான அபமிருத்யு சின்னமென்று யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மோட்டார் வண்டியின் கொம்பூதும் சத்தமானது, "பூவுதிரப் பிஞ்சுதிரக் காயுதிரக் கனியுதிர" என்று காருண்ய மிகுதியால் "ஜாக்ரத ஜாக்ரத:" என்று பறையறைந்து கொலைக்களத்தில் தூக்குப் போடுகிற தொழிலிலமர்ந்திருந்தும் ஜீவ காருண்யத்துக்குக் கேடு வராது பரங்கருணை மிகுதியால் பரமசாதகமளித்து, மரண தண்டனை விதிக்கப் பெற்றவர்கள் ஆத்மாவை இழந்து போகாமல் உய்த்தெழும் சூக்ஷ்மம் காட்டி இரக்ஷித்த பரமவெட்டியான உத்தமசிகாமணியைப்போல் ஆபத்துக் காலத்தில் அருமையாயுதிக்கும் பவோபவத்தால் உயர் லக்ஷிய சிந்தையும் உண்மைக்குழைக்கும் உயர்பாவனையும் சித்திப்பது சகஜமென்னும் ஸநாதநதர்ம விசேஷத்தை ஓர் உவமானக் கதையாக ("Parable of the Streets") வழிப்போக்கன் நிலையிலிருந்து வழிப்போக்குபாக்கியானமாக எழுதினவரின் உயர்கலவிசேஷமும் உத்தமபாவமும் சத்துக்கள் எல்லாரும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கின்றன. இவருடைய வியாஸம் லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்தூல பாவத்திலிருந்து சூக்ஷ்ம பாவத்தில் ஜனசமூக க்ஷேமத்தை நோக்கி சமஷ்டி பாவகதியடையும் வழியாகிய உத்தமயோக ஸன்மார்க்க நெறியில் தர்மம் தலைகவிழச், சாலையில் மோட்டார் வண்டியோட்டித் திரிகிற அதமர்கள் தங்கள் பணச் செருக்கால் கால்நடையாளிகளையும் வழிப்போக்கர்களையும் அபமிருத்யு சின்னமாகிய மோட்டார் கொம்பூதி கெடுபிடி செய்து தடபிடலாக வண்டியை விட்டடித்துக்கொண்டு போவது போல், சமஷ்டி சேவையாம் உத்தமமான உயர் லக்ஷிய சாதன மார்க்கத்தில் அகம்பாவச் செருக்கால் விக்கிரமம் பாராட்டி அக்கிரமங்கள் செய்து வருகிறவர்கள் மோட்டார் வண்டி யோட்டுகிறவர்கள் அவசின்னமாம் கொம்பூதுவது போலும், ஆந்தை கூவும் அபமிருத்யு சின்னக் குரல்போலும், சமஷ்டி பாவத்துக்குச் சேதமும் அதனால் பொதுஜன க்ஷேமத்துக்கு ஹானியும் செய்கிறவர்களாகிறார்களென்று வெகு அழகாய் உவமான உபமேயங் கூறியெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். இப்படி அகம்பாவத்தால் "கெடுபிடி தடபிடல்" செய்யும் அக்கிரமஸ்தர்களான "மோட்டார் வண்டி யோட்டுகிறவர்கள் போன்ற" துஷ்டர்கள் செய்கையை சமஷ்டி சேவையில் வழிப்போக்கர்களான சிஷ்டர்கள் அவர்களுடைய உயர் லக்ஷிய உண்மைக்குணபாவத்தால் தீயதை நல்லதாக்கித் தேறுதல் கொண்டு சென்றாலும் அவர்கள் அபமிருத்யு சின்னமா யிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை யென்று முடிவு கட்டி யெழுதியிருக்கிறார்.

இந்த அபமிருத்யு சின்ன ஆபாச ஆர்ப்பாடங்களைக் குறைக்க அஹம்-புறம் என்றுள்ளதைப் பற்றி நிற்கும் இரண்டே வழிகளுண்டு. ஒன்று, அகம்பாவச் செருக்காளர்

விவேகம் பெற்று தங்கள் ஆபாச ஆர்ப்பாடங்களைச் செய்யாதிருத்தல். மற்றொன்று, அவர்கள் "கெடுபிடி தடபிடல்" செய்ய வகையின்றி அபமிருத்யு சின்னமாகிய மோட்டார் கொம்புக்குச் சமானமான அஹம்பாவச் செருக்கை யறுத்துப் பறித்துவிடல். இவ்விரண்டு வழிகளில் ஒன்றினால்தான் இது அடங்கல்வேண்டும்.

"அகம்பாவத்தாலே அழிந்தான் துரியோதனன்" என்று மஹாபாரதக்கதை படித்து அதன் பாடத்தை மனதிற் கொண்டவர்கள் "தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்டானும்" என்கிற உண்மை யுணர்ந்து தனக்குள் தானே ஆராய்ந்து ஆர்ப்பாடந் தீர்த்து அகந்தையை விட்டு மோட்டார் கொம்பூதலாகிய "கெடுபிடி தடபிடல்" ஆபாசத்தைக் குறைத்து விடுவார்கள். ஜடபாவ மிகுதியால் அகந்தை மேலிட்டு ஆர்ப்பாடம் செய்கிறவர்கள் அகச்செருக்காகிய 'மோட்டார் கொம்பை' அரசர்க்கரசாகிய ஈசுவரன் தன் மாயாசக்தியால் துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனார்த்தம் பிடுங்கி விடுவார். பாம்புக்கு விஷமுள்ள மட்டும், ஒன்று, அது கடிக்காம லிருக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அதன் பல்லைப் பிடுங்கி விடவேண்டும். அதன விஷத்தைக் கெடுக்க வென்று பாம்பைக் கொல்வதும் பாபத்தொழில் என்பதை மேற்றிசை நாகரிகம பலிந்துள்ளார் அறிவது அருமையாயினும், அவர்களில் உத்தமர்களாயிருப்பவர்கள் ஒருவாறு அறிந்துவருகிறார்கள் என்று காணச் சாதுக்களெல்லாம் சந்தோஷிப்பார்கள். சுபமஸ்து.

THE HON'BLE SIR HAROLD STUART'S ADVICE TO THE YOUNG MEN.

கனம். ஸர். ஹாரல்ட் ஸ்டுவர்ட் அவர்கள் ஹிதோபதேசம்.

சென்னையில் திருநெல்வேலியார் சங்கம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அந்த சங்கத்தார் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்து சென்னைக்கு வரும் மாணாக்கர்களுக்கு விடுதி வசதியேற்படுவதற் கனுகூலமாக திருநெல்வேலியார் ஜாகை (Tinneevlly Home) யென்று ஒரு கட்டடம் வாடகைக்கு வாங்கி அங்கே ஒரு ஹோஸ்டல் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அந்தக் கட்டடத்தில் தானே மாணாக்கர்களுக்கு விடுதிகளும் அமைந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது சுமார் 32-மெம்பர்கள் அங்கே தங்கி யிருக்கிறார்கள். இதை மேல் பார்வை செய்து வருகிறவர்கள் திருநெல்வேலியார் சங்கத்தினர். இவர்கள் பரோபகாரமாக ஊதியமின்றி யுழைத்து வருகிறார்கள். இச்சங்கத்துக்கு சென்னைத் துறைமுக சங்கத்தார் ஆபீஸில் வேலையாயிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ இராமஸ்வாமி அய்யர் அவர்கள் காலஞ் சென்ற மிஸ்டர் கோக்கலே படம் ஒன்றை யளிக்க அச்சங்கத்தின் அக்கிராசனாதிபதியாகிய பாரிஸ்டர் மிஸ்டர் தேவதாஸ் அவர்கள் அப்படத்தை திருநெல்வேலியார் ஜாகையில் வைத்து அதைத் திறக்கும் சடங்கு நடத்த கனம். ஸர். ஹாரல்ட் ஸ்டுவர்ட் அவர்களை அழைத்தார். அப்பொழுது கனம். மிஸ்டர் ஸ்டோன் முதலாக இன்னும் அனேக கனதனவான்களும் திருநெல்வேலியார்களான உத்யோகஸ்தர்களும் வந்திருந்தார்கள். ஸர். ஹாரல்ட் ஸ்டுவர்ட் அவர்கள் மிஸ்டர் கோக்கலே படத்தைத் திறந்தான பிறகு, திருநெல்வேலியிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து வாசிக்கும் வாலிபர்கள் தங்கும் ஜாகையில் அவருடைய படத்தை வைக்கத் தீர்மானித்தது ஒரு நல்ல காரிய மென்றும், அவருடைய திருஉருவப்

படத்தை வைத்து அவருக்கு கௌரவம் செய்யும் வழி அவ்வுருவப்படத்தைப் பார்க்கும் தோறும் அவருடைய ஞாபகம் வர அவருடைய குணமகிமைகளைச் சிந்தித்து அவருடைய வழிப்பட்டுழைக்க வாலிபர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டு மென்றும், அப்பொழுது தான் அவருடைய உயிர்வாழ்க்கை மணம் பெற்று மணம் வீசும் தன்மையதாகுமென்றும் சொல்லி, அவருடைய குணமகிமைகளில் சில வற்றை வாலிபர்கள் பின்பற்றி நடக்கச் சாதகமாக வெடுத்துரைத்தார். மிஸ்டர் கோக்கலே யவர்கள் பெருமைக்கும் மகிமைக்கும் காரணம் என்ன வென்றால்,

SELF-SACRIFICE.

முதலாவது.— தன்னயம் பாராட்டாது ஊருக்குழைக்கும் உதார குணம் நிறைந்தவராயிருந்தார்.

GREAT INDUSTRY.

இரண்டாவது.—பொது விஷயங்களிலிறங்கி யுழைக்கிறவர்கள், நுணிப்பிலேயும் புத்தி யுடையவர்களாயிருந்தால், அவர்களால் பொதுஜன காரியங்கள் எதுவும்பார்க்க முடியாதென்று அவர் நன்றாயுணர்ந்து, உணர்ந்தபடி நடந்து கொண்டார். "ஊருக்குழைக்கிறேன்" என்று தலைப்படுகிறவர்கள் களைப்பு இளைப்புக்கஞ்சாத உழைப்புடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். எதையும் பூராகத்திர ஆராய்ந்துமுடிக்கும் சக்தி யிருக்கவேண்டும். ஒன்றைத் தொட்டால் அதைத் தொடுபிடியாகத் தொட்டுத் தொடர்ந்து விடாமுயற்சியால் "நன்மை கடைப்பிடி" யென்கிற மூதுரை கொண்டுழைக்கத் தயாரா யிருக்கவேண்டும். இதற்குவிசேஷ மனப்பழக்கம் வேண்டும். அந்த மனப்பழக்கத்தோடு கருவி கரணங்கள் சொன்னபடி கேட்டுழைக்கும் உழைப்புக் குணமும் அப்பியாச முதிர்ச்சியினால் அமையப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர் இராஜப்பிரதிநிதி ஆலோசனை சபையில் ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துப் பிரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினாரானால் அதன் விவரங்கள் எல்லாவற்றையும் அதிக திட்பநுட்ப புத்தியோடு ஒன்று விடாமல் ஆராய்ந்து தேர்ந்து தெளிந்த சித்தமுடையவராயிருக்கிற உண்மை அவர் பேசுவதைக் கேட்பவருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் பிரத்தியக்ஷமாகப்படும் என்று சொன்னார். ஆகையால் எதையும் பூரணமாய் ஆராய்ந்து தேர்ந்துதெளிந்து வினைத்தது முடிக்கும் ஆற்றலுக்கின்றியமையா விடாமுயற்சியிருக்க வாலிபர்கள் பழகித் தேறல் வேண்டும்.

TRANSPARENT SINCERITY.

3-வது, அவரிடத்திலுள்ள இன்னொரு சிறந்த குணம் என்னவென்றால் அவருடைய நடையுடை பாவனைகளிலும் பேச்சு வார்த்தை செய்கைகளிலும் அவர் யதார்த்தவாதி, உண்மையாயிருந்து உண்மைக்குழைக்கிற குணமமைந்தவர் என்பது எல்லாருக்கும் ஸ்பஷ்டமாய்த்தெரியும். இது ஸர் ஹாரல்ட் ஸ்வேர்ட் நேரிலறிந்த குணம். இந்த உண்மைக் குணம் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்காவிட்டால் "ஊருக்குழைத்தல்" சாத்தியமில்லை. எதையும் உள்ளதுள்ளபடி கூட்டிக் குறைத்து விகாரப்படுத்தாமல் "கறந்தபால் கறந்தபடி" உண்மையாக உரைப்பார். வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதில் அர்த்தத்துக்குத் தக்கபடி தன் மனோபாவம் பிறர்மனத் துறுத்தும்படி வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி யெடுத்துபயோகிப்பார். மிகைபடக்கூறல் குறைபடக்கூறல் என்கிற சொல் வழுக்கு அவரிடம் சுத்தமாகக் கிடையாது. இதனால் அவருடைய வாக்குச் சக்தி விருத்தியடைந்து பிரபலமாகப் பரவியது. இந்த குணமும் வாலிபர் தங்களுக்கு அமையப்பெறவுழைக்க வேண்டியதே.

MARKED FAIRNESS.

4-வது, அவரிடத்தில் விளங்கிய மற்றொரு விசேஷ குணம் வாலிபர்கள் முக்கியமாய் பழகப் பெறல்வேண்டியது என்னவென்றால், "நடுவுநிலை கோடாமை." அப்படி யென்றால்

எந்த விஷயத்திலும் எதிரியை வெல்லவேண்டி 'வீறுவாதம்' செய்ய நினைக்காமல், எதிரியுடைய பலமறிந்து, குணமறிந்து, மணமறிந்து, அவ்வளவையும் உள்ளபடி ஒப்புக்கொண்டு அதற்காக எதிரியைநன்குமதித்து, அவர் கொள்கை பிசகென்று காட்டுவதில் சிறிதும் விட்டுக்கொடுக்காது நடுவு நிலையில் நின்று நேர் நிறையான தர்க்கவாதம் செய்து உண்மையை உள்ளபடி யாவரும் உணர, எதிரியும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விதமாக வெகு விமரிசையாய் எடுத்துரைப்பார். பொதுவிஷயங்களி லிறங்கியுழைக்கிறவர்கள் எப்போதும் எதிரிகளிடம் நடுவுநிலை தவறாது நடந்துகொள்ளப் பழகல் வேண்டும். இந்த உத்தம குணமில்லையேல் அவரது பொதுமுயற்சி பயன்படாதொழியும். ஆதலால், தன்னைக் கொடுத்தல், தீர விசாரித்துத் தேறித் தெளிந்துணர்வதற்கான அபார உழைப்பு, உண்மனக்கு விரோதமின்றி யதார்த்தவாதியாயிருத்தல், எதிரியின் "குண நாடிக் குற்றமு நாடி மிகைநாடி மிக்கக்கொளல்" ஆகிய "நடுவுநிலை கோடாமை" யென்னும் உத்தமகுணம் ஆகிய இவைகள் மிஸ்டர் கோக்கலேயின் விசேஷ குணங்களாயிருந்தன. அந்த குணங்கள் தமக்கு அமையப் பெறவுழைத்தலே அவர் ஞாபகத்தை உண்மையாகக் கொண்டாடலாகும்; ஆகையால் திருநெல்வேலி வாலிபர்கள் இந்த நற்குணங்கள் அமையப்பெற வுழைப்பதற்கு அவருடைய திருவுருவப்படம் அவர்களுடைய ஜாகையில் சோபித்துக் கொண்டிருப்பது அவர்களுக்கு ஓர் பெரிய சாதனமாக வமைந்து இடைவிடாத் தூண்டுகோலாயிருக்குமென்று ஸர் ஹாரல்ட ஸ்டூவர்ட் அவர்கள் செய்த ஹிதோபதேசம் வாலிபர்கள் எல்லாருக்கும் நன்மை பயக்குமென்று இவ்வளவு விரிவாக இங்கெடுத்தெழுதலானோம். இதையெல்லாரும் கவனித்து குணமும் மணமும் பெற முயற்சித் துழைக்கவேண்டும் என்பது நம்முடைய பிரார்த்தனை.

REFORM OF NATIONAL EDUCATION.

"The broad outlines of a scheme for the reform of our national education which has been sketched in these columns in order to awaken the public to the urgent dangers that beset the economic future of our people, has created widespread interest among professional bodies and has apparently stirred the Government to some form of action.......... We believe that the Government and the Board of Education feel as keenly as educational thinkers outside those charmed circles, that our national system of education stands in need of an immediate revolution. Indeed with 2,000,000 (Two Million) children under the age of seventeen years at this moment running to waste—this is the admission of the Government Blue-books—no sane statesman or administrator could feel otherwise. We therefore hope that the Government will at once appoint a committee of educational experts to examine the position and to report within a fixed period."—"*The Times Educational Supplement.*"

தேசப்படிப்புச் சீர்திருத்தம்.

நாட்டுப்புறத்தில் வித்யாபோதனை செய்வதில் பாலசிக்ஷை செய்யும் வகையில் சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டிய தவசிய மென்பதைப் பற்றி லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிட்டு விவேகசிந்தாமணியில் பிரஸ்தாபித்ததன்றி வித்யா இலாகா மந்திரி கனம். ஸர். ஸங்கரன்நாயர் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்திலும் அதைப்பற்றியே சொல்லி வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளோம். மேலே யெடுத்து அச்சிட்டிருக்கிற சமாசாரத்தால் பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டார் இது விஷயத்தில் கவனம்வைத்து முயற்சியெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. டைம்ஸ் பத்திரிகையானது கவர்ன்மெண்டார் வித்யா விற்

பன்ன சிரேஷ்டர்கள் சிலரைப் பொறுக்கியெடுத்து ஒரு கமிட்டியாக நியமிக்கவேண்டுமென்று கோருகின்றது. பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டார் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் ரிபோர்ட்டுகள் ரிகார்டுகளால், பதினேழு வயதுக்குள்பட்ட பாலர்கள் 20-லக்ஷம் பேர், தங்கள் இளமைப்பருவம் தற்காலப்படிப்பால் விருதாவாகி வீண்காலப் போக்குச்செய்து வருகிறார்கள் என்று கூறுகிறது. ஆகையால் கவர்ன்மெண்டாரும் வித்யா இலாகா போர்டாரும் இதர வித்யா விற்பன்னர்களைப்போலவே தேசப் படிப்பு முற்றும்சீர்படுத்தப்பெறவேண்டுமென்றும் அதற்கு வித்யாப்பியாஸத்தில் விற்பன்னர்களா யிருக்கிறவர்களைப் பொறுக்கி ஒரு கமிட்டி யேற்படுத்தி விசாரிக்க வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறது.

கனம். ஸர் ஸங்கரன்நாயர் அவர்களுக்கு அனுப்பியுள்ள கடிதம் அடங்கிய "நாதகீத நாமகள் சிலம்பொலி" யென்னும் புஸ்தகம், இந்தியா கவர்ன்மெண்டு வித்யா மந்திரி இலாகாவில் கவர்ன்மெண்டு உதவி காரியதரிசியாக விருப்பவரால் அவருடைய உத்தரவின்பேரில் வந்தனத்துடன் வரவேற்றுக்கொள்ளப் பெற்றிருக்கிறது. யுத்தம் நடக்கிறதென்று அதைச் சாக்கிட்டுக் கொண்டு வித்யாப்பியாச சிக்ஷை தீக்ஷைகளில் செய்யப்படவெண்டிய சீர்திருத்தங்களை உடனே தேறித்தெளிந்து செய்யாமல் "அப்புறமாகட்டும்" என்று போட்டுவைப்பது யுக்தமா யில்லை யென்றும் சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கையிலே தான் ஸமாதான காலத்துக்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை முன் யோசனையோடு செய்யவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்துகிறது.

IN MEMORIAM H. O. D. HARDING.

In loving and ever present memory of Mr. H. O. D. Harding, I.C.S., an officer of long service, honourable repute and sympathy with the people of India. Died 22nd February 1916, at Trichinopoly in the discharge of his duty foully pierced to the heart by the dagger of a fanatic assasin.*

Requiescat in Pace.

[The late Mr. H. O. D. Harding was one of that little band of men who had unconsciously outgrown the limits of their own race and become a "citizen of the world" breaking loose the bonds of clime and age and living the life of thought in ethereal regions where Ideals are built up and flourish with luxuriance. He was a keen sportsman and "Seek Truth wherever you can find it" was the illuminating thought which guided the whole course of his life. The death of his Eldest Son, L. C. Harding who fell fighting in the front in Flanders, has entered his soul as iron and left its mark there which his heroic forbearance, while hiding it from vulgar gaze, cannot help revealing itself in all the sacredness of sorrow to the parental heart which has realised the loss of a well-beloved child in the prime of life. The heroism of the mother in this case appealed to one even more than the familiar heroism of the father. The tragic end of his career reminds one of those incidents in History which deprived the world of such stars in the firmament as Lincoln in the Far West and Mayo in the East.]

---

*The following report of the occurrence appeared in the dailies:— At 12-40 P.M., on the 22nd February, Mr. Harding was at the entrance to the Court House, when one Syed Ismail rushed and stabbed him in the chest, the blade of knife entering the lungs and the heart. The man was seized by the Duffadar, but broke loose and again stabbed Mr. Harding inflicting a mortal wound. The assasin was secured and handed over to the Police. . . . . . Mrs. and Miss Harding were at once sent for, but Mr. Harding had breathed his last.

IN MEMORIAM H. O. D. HARDING.

(With Apologies to Lord Alfred Tennyson.)

"REACH OUT DEAD HANDS TO COMFORT ME."

I

Strong Son of God, Immortal Love,
Whom we, that have not seen Thy face,
By faith and faith alone, embrace,
Believing where we cannot prove.

II

Thine are these orbs of light and shade;
Thou madest Life in man and brute.
Thou madest Death ; and lo, thy foot
Is on the skull which thou hast made.
* * * * *

III

Forgive my grief for one removed,
Thy creature, whom I found so fair
I trust he lives in Thee, and there
I find him worthier to be loved.
* * * * *

IV

If, in thy second state sublime,
Thy ransom'd reason change replies
With all the circle of the wise,
The perfect flower of human time.—
* * * * *

V

Just turn thee to the doubtful shore,
Where thy first form was made a man,—
Ah ! I loved thee, Spirit, and love, nor can
The Soul of Shakespeare love thee more.
* * * * *

VI

And see my passion hath not swerved
To works of weakness, but I find
An image comforting the mind
And in my grief a strength reserved.

S. S. S.

TRANSFUSION COLUMN.

IN MEMORIAM H. O. D. HARDING.

"எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் பிரிவாற்றா இளவலியற்றிய இரங்கற்பா.

(After Lord Alfred Tennyson.)

1

குமரனே, குருவே, குஹனே யழியா அன்பே,
சமரில்வெல் வேலாயுதனே யுன் திருமுக தரிசனம்
எமக்கிலையாயினும் பக்தியா லுன்னைப் பற்றினேம்
எமக்குக்குமரனு முனையலாற் குருவே றிலையால்.

2

மும்மண் டலமுநீ படைத்தனை படைவேலா !
எம்மண் டலமுளமன்பதை மிருகமுடை யுயிரும்
இம்மண் டலமுளகாலனும் உன்னால் உயிர்த்தனர்!
அம்ம ! நீ தாங்கியவேலினால் காலனும் சாய்வனே !

3

அண்ணலே எனைவிட் டகன்றன னென் றுநான்
கண்ணிலேநீர்சொரியப்படுதுயர மாற்றிப்பொறுப்பாய்!
எண்ணிலே எனைப்பிரிந்தான் உன்னிலே யடங்கினான்
பண்ணிலே யுனைப்பாட அவனுமங்கே யிருந்தனனே!

4

எனைப்பிரிந்தே யுனையடைந்தா னவனு மங்கே
எனைப்பிரிந்துன் னடியாரோ டளவளாவி யிருப்பினுநீ
எனைப்பரிந்தே யன்புகூர்ந் திகநோக்கச் செய்யென்
றுனைப்பரிந்தே யுள்ளன்பால் வேண்டினேன் வேண்டு
[கின்றேன்!

5

கணப்பொழுதென் னிடநோக்கி யுளம்கனிந்தே
கணப்பொழுதில் என்னன்பு மாறாது மாற்றுயரக்
குணப்பெருங்குன்றே யுனையடைந்தான்திருநோக்கால்
கணப்பொழுதென் னுளநோக்கி யுள்ளமுந்தான் பூரிப்
[பச்

6

செய்துபினும் என்னாசை யென்னன்பு மிளப்பமுறா
தெய்துவகை தான்காட்டி யுன்னாசை யுன்னன்பால்
மெய்துலங்கச்செய்துமன விருள்தானும் போக்கியருள்
பெய்துள்ளத் துயரிலுமோ ருயர்பாவத் திடனளிப்பாய்.

THE LATE Mr. H. O. D. HARDING, I. C. S.

மாஜி எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் துரை.

திருச்சினுப்பள்ளி டிஸ்திரிக்ட் அண்டு ஸெஷன்ஸ் ஜட்ஜியாக விருந்த மிஸ்டர் எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் அவர்கள் பிப்ரவரிமீ 22உ செவ்வாய்க் கிழமையன்று மத்தியானம் கோர்ட்டுக்குவந்து வண்டியை விட்டிறங்கி குதிரையைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு முரட்டுத் துலுக்கனல் தாக்கி ஹிருதயத்தில் கத்தியால் குத்திக் கொன்று விடப்பட்ட பரிதாபமான சமாச்சாரத்தைக்கேட்டுஆருத்துயரிலாழ்ந்தோம். மிஸ்டர் ஹார்டிங் அவர்கள் நன்ருகத் தமிழ் பயிலக்கற்றவர். தமிழில் நன்ருகப் பேசுவார். அவர் மிகவும் யதார்த்தவாதி. தீனதயாளு. யாரோ ஒரு மஹம்மதியன் தன் பெண்டாட்டியையோ வைப்பாட்டியையோ வேறு எவனே இழுத்துப்போக அவளை மீட்டுக்கொடுக்கவேண்டி போலிஸாருக்கும், கலெக்டருக்கும் மனுக்கொடுக்க யத்தனித்துப் பலிக்காமல், ஜட்ஜி ஹார்டிங் துரையைத்தேடி வந்தான். அவர் அவனை கலெக்டரிடம் அல்லது மாஜிஸ்திரேட்டிடம் போய் புகார்செய்து கொள்ளும்படி சொல்லி யனுப்பினர். அவன் கேளாமல் அவரைத் தொந்திரவுசெய்ய போலீஸார் அவனைப்பிடித்து காவலில் வைத்திருந்ததாகவும் ஜட்ஜி துரை அவனை அனுவசியமாகக் காவலில் வைக்கவேண்டாமென்று அபிப்பிராயப்பட்டதின்மேல் விட்டுவிடப்பட்டானென்றும் வதந்தி யுலாவுகிறது! பிப்ரவரிமீ 22உ செவ்வாய்க் கிழமையன்று சதிபாதகன் கோர்ட்டில் பதுங்கியிருந்து ஜட்ஜி துரை கச்சேரிக்கு வந்த சமயம்பார்த்து அவரைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். ஒரு முரடன் காமவெறியால் மதிமயங்கி, தங்கமான மனுஷரை அநியாயமாகக் கொன்றுவிட்டான். மிஸ்டர் ஹார்டிங் துரையை நாம் 20-வருஷத்துக்கு மேல் நன்ருக அறிவோம். "விவேக சிந்தாமணியுத்த காண்டத்துக்கு" அவர் முன்னுரை யெழுதிய பின் சென்ற வருஷம் நாம் அவரைப் பார்க்கவென்று திருச்சினுப்பள்ளி போயிருந்தோம். அவருடைய குண விசேஷங்களையும் தர்ம சுபாவத்தையும் பற்றி நாம் என்ன சிலாகித்து எழுதினும் அவருக்குப் பொருந்தும். அப்படிப்பட்ட நல்ல மனுஷரை வெறி முண்டன் ஒருவன் வீணே கொலை செய்து விட்டான். ஈசன் செயல் இருந்தவாறென்னே! அவருடைய பத்தினியாரும் குழந்தைகளும் அவரையிழந்து தவிக்கும் இத்தருணத்தில் உபசார வார்த்தைகள் ஒன்றும் பலிக்காது. கடவுள் தான் அவர்களுக்கு அருள்புரிந்து தேறுதல் உண்டாகச் செய்யவேண்டும். "அடிக்கும் ஒரு கை அணைக்கும் ஒரு கை" என்பது கடவுள் விஷயத்தில் உண்மையே யென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவருடைய பிரிவாற்ருது அவருடைய பரிச்சயம்பெற்ற ஒரு இளைஞன் இங்கிலீஷில் டென்னிஸன்சி மொழியில் வரைந்துள்ள ஞாபகக்கவியை இச்சஞ்சிகையில் பிரசுரித்து அதன் உட்கருத்தை யெல்லாரும் அறியும்படி அதற்குச்சரியாகத் தமிழ் மொழியில் இரங்கற்பா வியற்றி அதை முன்னேட்டில் பிரசுரித்திருக்கிறேம்.

* [ஆல்ப்ரெட் டென்னிஸன் பிரபு மாக்ஷிமை தங்கிய விக்டோரியா மஹாராணியவர்கள் காலத்தில் கவியரசுப் பட்டம்பெற்று புன்னைசூடிப் பிரகாசிக்கலானவர். அவர் சரித்திரா சிரியராகிய 'ஹாலம்' என்னும் அவருடைய நண்பரின் புத்திரன் கடல் யாத்திரை செய்து கதியடைந்து செல்ல, அவ்விளவலது பிரிவாற்ருது அவருடைய ஞாபகார்த்தம் "In Memorium A.H.H." என்று ஒரு சிறந்தகவி பாடலாயினர், அதில் பிறப்பிறப்பின் குணமறிந்து மணமறிந்து குட்டுமறிந்து ஓதியபாடல்கள் பலவிருக்கின்றன. உண்மைக் குறைவிடமாயுள்ள அப்பாடல்களின் வார்த்தைகளை தன் கருத்துக்கிசையச் சிறிது கூட்டிக்குறைத்து. மிஸ்டர் ஹார்டிங் அவர்கள் My old Friend's son" என்று ஆர்வநிறைந்து அன்பு பாராட்டப்பெற்ற இளஞ்சேய் அவருடைய பிரிவாற்ருது தான்பட்ட ஆருத்துயரை ஆற்றிவைத்த குமரனும் (Son of God) குருபரனுக்கு அர்ப்பணமாக அது தமிழ் செய்யப்பட்டுளது.]

"THE CHILDREN'S EDUCATIONAL MOVEMENT."

பாலசிக்ஷா போதனு சங்கம்.

"This world is no blot for us
Nor blank; it means intensely and means good.
To find out its meaning is my meat and drink"
—Browning.

பிதற்று முணர்வை யறுத்துப் பிரபஞ்ச
விகற்ப முணர்வதே வீடு."—ஔவைகுறள்.

"The eighth Annual Meeting of the Madras Society for the Protection of Children will be held in the Pachaiyappa Hall, on Saturday 26th February 1916. at 6 P.M. The Hon. Sir P. S. Sivaswamy Ayyar, B.A., B.L., has kindly consented to preside on the occasion. The Hon. Mr. A. Butterworth, the Hon. Dr. T. M. Nair, and the Hon. Mr. Gordon Fraser will address the meeting. You are cordially requested to be present.—*M. Vijiaraghavulu, Honorary Secretary.*"

"In the *Madras Mail* of the 23rd Novr. there is a note relating to "The Children's Educational Movement."......we are deeply interested in all matters pertaining to the education of the children of India. I write therefore to ask if you could send me an article...giving your views in regard to the "Childrens Educational Movement".........."—*Editor.*

"It is not until many trees have been cleared away that we begin to see the wood. It is not until the harmonies and overtones have been dissipated that the true note of the bell is distinguished. The babel and clamour of foolish tongues must fall silent before the ageless and eternal voices can be heard. And something must happen to abolish the multitudes of petty activities and occupations in which we commonly entangle ourselves before the true purpose and trend of our lives can be seen...........Pray for imagination...... Without it ("the inspiration or gift of imagination") the discipline of war cannot have a tithe of its effect, although it is certain that already the national imagination has been in some degree quickened by the war."—*The Times* (London).

["மரம் அடர்ந்து செறிந்திருக்கத் தோப்புத் தெரியுமா? அனேக மரங்கள் வெட்டப்பட்டபின் இடைவெளி தோன்றினுல்தான் தோப்புத் தெரியும். நாத கீதத் துவனியடங்கினுல்தான் மணியோசையின் நாதம் தெரியும். அதுபோல உயிர்வாழ்க்கையின் உண்மை (நித்தியமான தத்துவம்) உணரவேண்டின் அற்ப வாழ்க்கை ஒழியவேண்டும். அற்பத் தனத்தாலும் மூடத்தனத்தாலும் 'சணப்பன்வீட்டுக்கோழி போல்' சில்லரை விஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு உழலும் ஒய்வொழிவில்லா வீண் ஜோலிகளை விட்டொழித்து விச்ராந்தி பெறல்வேண்டும். பாவனுசக்தி பெறத் திருவருளைச் சிந்திக்கவேண்டும். பாவனு தீக்ஷையால் சித்திக்கும் பாவசமாதி†யின்றி பார'தப் போ..ன் "சிக்ஷா பலன்" பிரயோஜனப்படமாட்டாது. பிரிடிஷ் தேசத்தார் பாவனுசக்தி இந்தப் பார'தப் போரால் கொஞ்சம் விருத்தியாகியிருக்கிறது." என்பது லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் அபிப்பிராயம்.]

"குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்" என்பது பழமொழி. அப்படியென்றல் அன்புள்ள இடத்தில்தான் குழந்தையும் தெய்வமும் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கும்; மற்றவிடங்களில் உருமாறியும் உருக்குலைந்தும் திரிந்தும் விரிந்தும் பிரிந்தும் இருந்து விளையாடும். "தண்ணீர்நிலநலத்தால்" மேன்மைப்பட்டு விளங்குவதுபோலும், பயிர், நிலவளம் நீர்வளம் பொருந்தியவிடத்தில்செழித்தோங்கிவளர்ந்து பலனைத்தருவதுபோலவும், குழந்தையும் தெய்வமும் "அன்பிலே பிறந்து அன்பிலே வளர்ந்து அன்புருவேயாகி ஆனந்த மயமானுள் என் தாயார்" என்று ஓதிய அருட்குழவியின் திருவாக்குப்படி அன்பே ஆதாரமாக அன்புமயமாக விளங்குந் தன்மையனவாதலால், உள்ளன்புகொண்டு ஆடுமிடத்தில் கூடவிருந்து விளையாடும், உள்ளன்பு இல்லையேல்

---

†"பாவசமாதி,

"கற்பனையற்றுக் கனல்வழியே சென்று
சிற்பனையெல்லாம் சிருட்டித்த பேரொளிப்
பொற்பினைநாடிப் புணர்மதியோடுற்றுத்
தற்பரமாகத் தகுந்தண் சமாதியே."

மழைமுகம் காணாப் பயிர்போல் வாடி வதங்கிக் கருகிவிடும். "God is Love' என்றார் ஏனையோரும். "அன்பும் சிவமுமிரண்டென்பர் அறிவிலார், அன்பே சிவமாவதாருமறிகிலார்" என்றார் நம்முன்னோரும். ஆகையால் உயிர்க்குயிராய் உண்மைக் கிருப்பிடமாயிருப்பது அன்பு. அந்த அன்பு தானே தத்துவங்களெல்லாம் கடந்துள்ள கடவுள். குழந்தையை தெய்வத்தோடு சேர்த்துச் சொன்னது ஏனென்றால் அதுவும் அன்பிலே பிறந்து அன்பிலே வளர்ந்து வரும் சுபாவமுள்ளது பற்றியென்க. மஹான்களாயிருக்கப்பட்டவர்களெல்லாம் குழந்தைகளைக் கொண்டாடுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் உள்ளம் மாசுபடியாது ஸ்படிகம்போல் விளங்குவதால் குழந்தைகள் உள்ளத்தில் தெய்வம் நித்தியமாய்க் குடிகொண்டிருக்கிறது. மஹான்கள் உள்ளமும் ஹிருதயசுத்தியால் மாசுமருள் அற்றிருக்கிறது. ஹிருதயத்து அழுக்கு நீங்கினால் 'மன அழுக்கு ஆறும்' நீங்கும். அவை: காமக், குரோத, லோப, மோஹ, மத, மாச்சிரியம் எனப்படும்.

காமம், ஆசையை உண்டுபண்ணி விஷயப்பற்றைவிளைவிக்கும். குரோதம் கோபத்தை யுண்டுபண்ணித் தன்னை மறந்து "தன்னைக் குடிகெடுக்கும் நெஞ்சிற்குக் குற்றேவல் செய்யப்"பழக்குவிக்கும். லோபம், லுப்தத்தன்மையால் ஜீவகாருண்யத்தை யழித்து ஹிருதயத்தில் தரித்திரத்தை யுண்டுபண்ணும். மோஹம், விஷயப்பற்று, தன்னைமறத்தல், ஜீவகாருண்யமின்மை ஆகிய இவை காரணமாக "நிறை குறை"ந்து, "சிறை நிறை"ந்து "குறைவு" பட்டு அறிவைக் கலக்கி ஒன்றை யொன்றாக மருள்கொண்டு குழம்பச் செய்யும். இந்த மனக் குழப்பத்தினால் "கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்" எனக் கருதி மதங்கொண்ட யானைபோல நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகமின்றி "வீறுவாதம்" செய்யுங்குணமதம் ஏற்படுகிறது. மாச்சரியம், என்பது அசூயை காரணமாகப் பிறந்த பொச்சாப்பு. இந்த ஆறும் உள்ளழுக்கு. இவை மனத்தைப்பற்றி அதன் தூய்மையைக் கெடுக்கின்றவைகளாயிருக்கின்றன.

இந்த உலகம் அனாதியாகவுள்ள பராசக்தியிலிருந்துண்டாகி வளர்ந்து ஒடுங்கி மறுபடியும் அந்தப் பராசக்தியில்தானே லயமாகிறது. அப்படிப்பட்ட உலகத்தை பேதபுத்தியினால் ஆராய்ந்து பேதஞானத்தால் அறிந்துவிடலாமென்பது 'ஆற்றுமண்ணை யெண்ணிவிடலாம்' 'ஆகாசத்தை வளைத்துவிடலாம்' என்று நினைப்பதுபோலாகும். ஆனால் இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் தத்துவக் கூட்டமாதலால், தத்துவ ஆராய்ச்சியால் அறியப்படத்தக்கது. அப்படி தத்துவஞானம் பெற்றவர்களும் உலகத்தையடக்கி யாளலாமே யன்றி அதை "முற்றும் அறிந்துவிட்டோம்" என்று சொல்வதற்கு இல்லை. ஏனெனில், "ஆதியிலுள்ளான் அனாதி யொன்றே, ஆதியனாதியுமவனே யாவன்" என்றபடி, அனாதியாயுள்ள சக்தியை யறியாமல், உலகத்தை யறியச் சாத்தியமில்லை. அந்த அனாதி சக்திதானும் "அவனை" (கடவுளை) யறியார்க்கு அறிவாலறியச் சாத்தியமில்லை. அது எப்படி யென்றால், "தாயின்றிப் பிள்ளையில்லை; பிள்ளையின்றித்தாயில்லை" யென்பது உண்மையாமாயினும் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் காரணமாயிருக்கிற புருஷனாகிய தகப்பனின்றித் தாயுமில்லை பிள்ளையுமில்லை யென்பதுபோல இருக்கிறது. தந்தை தாய் மகவெனவுள்ள திரிமூர்த்தங்களும் வெவ்வேறாகத் தோன்றினும் காரண காரிய தோரணை வழிபற்றிப் பார்க்கில் ஒன்றின்றி மற்றிரண்டும் அமைவது அசாத்தியமாக முடியும். தகப்பனைத் தள்ளிப்பார்த்தால் "தாய் பிள்ளை" யென்பது "மலடிமகன்" எனப் போலியாய்விடும். தாயைத் தள்ளிப் பார்த்தால் "தந்தை மக"வென்பது "ஆகாசத் தாமரை" போல் அபாவமாக முடியும். பிள்ளையைத் தள்ளிப்பார்த்தால் தாயுமில்லை தந்தையுமில்லை. அவை "முயல்கொம்பு" என்பதுபோல் விருதா நாமமாக மாறிவிடும்.

இப்படி இணைபிரியாது காரணகாரிய தோரணையினால் பின்னிக்கிடக்கும் மூன்றுக்குத் 'திரிபுடி' யென்று பெரியோர் பெயர் சொல்லி வழங்குவர். இது அறிவு எல்லாவற்றிற்கும் உள்ள இலக்ஷணம். ஆனால் இதற்கு இலக்ஷியமாயிருப்பதோ இந்தத் திரிபுடி ஞானத்துக்கு எட்டாததாக விருக்கிறது. அது எப்படி யென்றால் "வெல்லப் பிள்ளையாருக்கு எந்தப் பக்கம் தித்திக்கும் என்கிறது?" என்று சொல்லும் பழமொழிபோல் இருக்கிறது. தித்திப்பே உருவமாக வுள்ளது வெல்லம். அந்த தித்திப் புருவு தானே ஸ்வரூபமாகவுள்ள பிள்ளையாருக்கு எல்லாப் பாகமும் தித்திக்குமாபோல், "சுககனமாய்" உள்ள திரிபுடி தாண்டிய லக்ஷியத்தை "காண்பான், காட்சி, காண்பொருள்" எனத் திரிபுடி பாகம் செய்து உணர்வதும் உரைப்பதும் கூடாத காரியமாயிருக்கிறது. உப்பால் செய்த பதுமையானது அப்புவை (தண்ணீரை) அறிந்துவருவேன் என்று தண்ணீரில் முழுகினால் அது எப்படி "அப்போடுப்பு" கலந்து உருவமிழந்து கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் போயினும் சுவைமாத்திரத்தால் அதனிருப்புக் கெடாமலிருக்கிறதோ அப்படிப்போல திரிபுடி சஹிதமான லக்ஷணத்தையுடைய அறிவால் திரிபுடி ரஹிதமான லக்ஷியத்தை யாராயப்புகுந்தால் விலக்ஷணமான அந்த லக்ஷியத்தில் திரிபுடி லக்ஷணத்தோடு கூடிய "அறிவு" உருவழிந்து லக்ஷணங்கெட்டு திரிபுடிரஹிதமாகி லக்ஷியானந்த சுககனமாய் 'அப்பில்உப்புப்போல்' 'விளங்காமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்.' ஆகலால் தான் குருகுலவாசம் செய்து வித்தை பயின்றும் திரிபுடிஞானம் கழலாமல்தானே வீடு வந்து சேர்ந்த ஸ்வேதகேதுவுக்கு அவனுடைய தகபபனார் அப்பிலுப்புப்போல் "தத்துவமஸி ஸ்வேதகேது" வென்று மஹாவாக்கியார்த்தம் பலிக்க ஓதி அவனுடைய வித்தையைப் பரிபூரணமாகச் செய்தார்.

தகப்பனை யறிந்தவள் தாயாவது போலும் தகப்பனை யறிந்து மறியாமல் பிள்ளைப் பெற்றவள் தாஸியாவது (பணிப்பெண்ணாவது) போலும், லக்ஷியத்தை யறிந்து அப்பிலுப்பைப் போல் கலந்து உருவழிந்து அருவாயும் சுவை கெடாதிருப்பவர் ஆனந்த மயமாகி சுககனமான லக்ஷியத்தில், கற்கண்டில் ருசிபோல் சுகருசியாக விருப்பர். அப்படிக் கலந்தும், கலவை மயக்கத்தில் லக்ஷியத்தை யுணர்ந்தும் உணராது திரிபுடிவசப்பட்டிருப்பவர் (பிராரத்த)கர்மம் கழியாத காரணத்தால் கர்மவசப்பட்டும் காமவசப்படாது கர்மயோகத்தில் நின்று நைஷ்கர்மசித்தியால் கர்மபந்தத்தில் சிக்காமல் தானே (தாஸியின் உவமானத்தைப்பற்றியே) "பார்த்தவிடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தப் பொருளை" யடைகிறார்கள். இப்படியாக ஆனந்தம் பதிவிருதா லக்ஷணத்தால் "லக்ஷியானந்தம்"* என்றும், தாஸியின் நித்திய சுமங்கலிய லக்ஷணத்தால் "தேவடியாள்மகன்" என்பதுபோல் 'நித்தியானந்தம்'† என்றும் சொல்லப்படும். ஆதலால்,—

"பாலர்க்குழைக்க வென்று பரிந்து மிகவழைத்துச்
சாலவு நானித்துறையிலுனக் குதவிசெய்வேனென்
றாலயத்தி லறுபத்துமூவர்திரு விழா நடக்கச்
சீலமுட னுடல்பொருளா வியுமொன்றாக் கைக்கொண்டு
பாலசிக்ஷை செய்வார்தம் உளம்புகுந்தான்
பாலனாய்வந் தவதரித்தான் எனக்கொண்டே தனை
[யளித்தான்
ஆலமுண்டான் தில்லைவாழந்தணர்த மடியார்க்குமடிய
[னென்றான்
முயலகன்மேற் காலூன்றி கால்தூக்கி யாடினான்
கயல்விழியாள்காண அவன்திருக்கூத்துத்தரிசனக்கண்
டயலொன்றறியாமெய்யடியர்கட் கர்பணமீதெனிறறி."

யென்று அறுபத்துமூவர் உற்சவம் நடக்கையில் வாக்குக்கொடுத்து வாக்குவாங்கி உண்மையாகவே ஸ்தூல சூக்ஷ்ம மிரண்டிலும் என் "உடல் பொருள் ஆவியு மொன்றாக்கைக்கொண்டு" என்னைப் பம்பரம்போல் ஆட்டிவந்த ஈசன்தானே இச்சென்னையில் ஏற்பட்டு நடக்கும் பாலரக்ஷண்ய சங்கத்தின் எட்டாவது

* இது ஞானயோகத்தால் சித்திக்கும் 'அகண்டானந்தம்' எனவும் சொல்லப்பெறும்.

† இது 'யோகானந்தம்' எனப்படும்: இராஜ யோகத்தில் தேறிக் கர்மயோகத்தில் சைவந்தவர் அனுபவிக்கும் ஸஹஜானந்தம் எனினும் பொருந்தும்.

வருஷோற்சவத்துக்கு வரும்படி அழைத்தும் அதற்குப் போகக்கூடாதபடி தேஹபலங் குன்றத்தடுத்தும், திருவிளையாடல் செய்துவந்ததை யுன்னியுன்னி உளங்கனிந்துநொந்து கிடக்கையில், மார்ச்சுமீ 1உயில் "பாலசிக்ஷைபோதனை சங்க" விமரிசையைப்பற்றி ஒரு வியாசமெழுதியனுப்பக்கேட்டு வாக்கு வாங்கியிருந்த பத்திராசிரியர்க்குரிய கடனைச்செலுத்தி, மேல் ஒன்றும் செய்யத்தோன்றாது தேஹதிடன் குன்றச் செய்திருக்கையில்,உபாஸனைகாலத்தில் பதிவிருதாலக்ஷணம்பற்றி, "தர்மவழி பற்றில்" என்றோதிய ஆஜ்ஞை கடவாது "தாய்" என்று கொண்டாடிய "லக்ஷியானந்தம்" தானே மார்ச்சுமீ 10உ குரு பூஜையென்று சொல்லியழைக்க, கர்மவழிப்பட்டு (கர்மயோகத்திலிருந்து) பாலர்க் குழைக்கவுடன்பட்டேனாகிய யான் பாலசிக்ஷையிற் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி வித்யா இலாகா மந்திரியவர்களுக்கு அர்ப்பணமாக எழுதியனுப்பிய காலிகிதம் அச்சிடப்பெற்ற "நாதகீதநாமங்கள் சிலம்பொலி" சாக்ஷியாக "பாலனாய் வந்தவதரித்தான்",பாலானந்த குருவடிவாய் அமர்ந்துள்ளான், கும்பரவி, சுக்லசஷ்டிகூடிய கிருத்திகைதினத்தில் குரு மூர்த்தமாகக் கொண்டாடப் படும்பொழுது "பாலர் திருவிழா"க் கொண்டாடும்பொருட்டு வரகவி ஸர் ரவீந்தரநாததாகோர் "கீதாஞ்சலி"யாக இயற்றிய மாலையிலிருந்து பறித்தெடுத்த "பிரார்த்தனைக்கொத்து" ஒன்றையே நான்செய்யும் பூஜார்ச்சன விதானமாக இப்பரதகண்டத்தில் உற்பவித்துள்ள பாலர்களெல்லார் பொருட்டும் உளங்கனிந்து உண்மைவிளங்க குமாரக்கடவுள் பாதத்தில் அர்ப்பணம்செய்கிறேன். இச்சமயம் மேலெழுதச் சக்தி குன்றியிருக்கிற காரணத்தால் வித்யாமந்திரிக்கெழுதியுள்ளதை விரித்தெழுத வாய்க்கவில்லை. ஆனால் அதில் கண்டிருப்பவெல்லாம் விவேகசிந்தாமணியில் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டவையன்றி வேறொன்றுமில்லையால் அதன்விவரம் பள்ளியில் பாலசிக்ஷை செய்வார் அறியவேண்டி அதை அப்படியே இங்கிலீஷில் எடுத்துப் பின்னொரு சஞ்சிகையில் அச்சிடக் கருதியிருக்கிறோம். பிரார்த்தனைக்கொத்தின் இங்கிலீஷ் பாகத்தோடு இதர விஷயங்களும் "நாதகீதநாமகள் சிலம்பொலி" யென்னும் விவேகமஞ்சரி 2-ம் புஸ்தகத்தில் திரட்டியெடுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. [அதன் விலை ரூ. 1. காலிகோகட்டம் செய்தது ரூ. 1-4.] இதுவிஷயத்தில் சிரத்தையுள்ளோர் அதை வாங்கிவாசித்து குருமுகமாய் ஆராய்ந்து அஹத்தூய்மையால் உண்மையுணர்ந்து உளம்பூரிப்பாராக.

பிரார்த்தனைக்கோத்து.

1. அண்ணலே யுன்ற னடிபணிந் தன்பன்செய்
விண்ணப்ப மீதையே! வேண்டினேன் வரந்தரு
[வாய்!

2. ஏழையே னுள்ளத் துறைதரித்திர மத்தனையும்
பிழைதிருத்தி வேர்மூல மாகவே தீர்த்திடுவாய்!

3. துக்கமொடு சந்தோஷம் வருவனவெ லாமையே!
மிக்கவெளி தாகநான் பொறுக்கவலி தந்திடுவாய்!

4. அன்புமிகுந் துனைத்தொழவே யாசைகொண்டே
[னம்மானே!
என்பணியும் வளரவேதா னெனக்குவர மருள்
[வாய் நீ!

5. 'ஏழைபங் காளிநீ' யெனவறிந்தே னுனையுள்ளத்
தேழைகளை யொறுக்காவண்ண மெனக்குவலி தந்
[திடுவாய்!

6. கர்வமிகு வல்லாள கண்டரைக் கண்டுழிநான்
'ஸர்வமுநீ!' யென்றவரைப் பணியாஅத படியெ
[னக்குத் திடமருள்வாயென்னீச!

7. தினமெனக்குநேருசிறு தொல்லைகளில் தலையிறங்கி
மனஞ்சிதறு துன்பனலே சித்திக்க வரமருள்வாய்!

8. என்வலிதா னெவ்வளவே யாயிடினு மத்தனையு
முன்வலியே யென்றுணர்ந் துனக்கடிமை யாகு
[மொரு

9. தன்வலியை வேண்டினேனுன் எனக்கிந்த வலி
[யீன்று
என்னீச! எனையுனக்கின் னடிமையாக்கொ ளருள்
[புரிந்தே."

பாலாநந்த 'பழநீ' குருவேநம:

A POVERTY STRICKEN SCHOLAR.
வறுமையிற் புலமை.

" ஆரடியங்கே நானெத்தனை நாழியா எண்ணெயும் தலையுமாய் இப்படி நிற்பேன்? ஸ்நானம் பண்ணுவதற்குத் தண்ணோ மண்ணோ கொண்டுவந்து தொலைக்க மாட்டாயா?"

" அவசரப் பட்டாலென்ன பண்ணுவேன். வெந்நீர் சுட்டுத்தானே கொண்டு வரவேண்டும். நம் மாக்கினைக்குப் பயந்து அடுப்பு சுருக்கப் பற்றிக்கொள்கிறே னென்கிறதா? அடுப்புக்குக் குச்சியா கோலா என்ன விருக்கிறது? ஈரவாளியை ஊதியூதிக் கண்ணெல்லாம் அவிந்து போயிற்று. பாத்திரம்தான் அங்கமா யிருக்கிறதா? குடுவைச் சட்டிகூட நமக்குப் பெரிதாகக் கிடைக்கவில்லையே! இந்தப் பாழும் வீட்டில் என்ன விருக்கிறது?"

" போதும் போதும்! வாயை மூடு. பிறந்தகத்துப் பெருமையை உடற்பிறந்தானோடு சொல்லவேண்டாம். . . . . .

" வீடு பாழானது நீ மூளிவந்த காரணம் தான். வருமுபவ னென்னசெய்வான் பானை பிடித்தவள் பாக்கியமென்று வசனம் கேட்டதில்லையா? நானும் சம்பாதியாமலிருக்கவில்லை. எங்கே திரிந்தாவது யார் காலைப்பிடித்தாவது பத்துப் பணம் கொண்டுவந்து கொட்டிக் கொண்டுதானிருக்கிறேன். உனக்கு 'ஆயிரம் வந்தாலும் ஆற்றுப் பெருவயிறே' யென்று எவ்வளவு வந்தாலும்தான் போதவில்லை; நீ 'துடைகாலி' ஒன்றில்லாமல் துடைத்துவிடுகிறாய். நேற்றுத் தானே 20-ரூபாய் கல கல வென்று கொண்டு வந்து கொட்டினேன். உனக்குக் குடித்தன வளமில்லாமற்போனால் ஆரென்ன செய்வது?"

"குடித்தன வளமில்லாமல்தான் ஒரு புருஷன் பாதி நாள் ஊரில் இருந்தாலும் சரி, இல்லாமற்போனாலும் சரி, ஏழெட்டுப் பெண் புடைவையும் அம்பலத்தையும் கட்டிக்கொண்டு சரீரத்தைச் சாராப்பிழிந்து வருத்தப்படுகிறேன். என்ன செய்தாலும் திருப்தியில்லை, சர்க்கரையும் மாவும் சரியாய்ப்போய் விடுகிறது. வெறுங்கைகொண்டு முழம் போடவேண்டுமானால் எப்படிப்போடலாம்."

"ஆமடி நீ வெறுங்கைகொண்டு முழந்தான் போடுகிறாய். நான் சம்பாதிக்கிற துண்டா செய்கிறதுண்டா ஒன்றுமில்லை. உன் மஞ்சட் காணிகொண்டுதான் இங்கு காலக்ஷேபம் நடக்கிறது. நேற்றுத்தானே யடி புலிக்கண்மாதிரி 20-ரூபா கொண்டுவந்து கொட்டினேன். இருந்தன்றைக்குத் தீபாவளிப் பண்டிகை இல்லாதன்றைக்கு ஏகாதசிப்பட்டினி என்று அடையும் வடையும் அதிரசமும் உண்டையுமாய்ப் பண்ணி அதம் பண்ணிவிட்டால் அதற்கு ஆரிலக்கு? அடுத்தாற் போலே சுப்பிபிள்ளை 'ஐயா' கூழைக்கையும் தானுமா எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறான், அவனுக்குமாத்திரம் பிள்ளை குட்டியில்லையா அவனகமுடையாள் என்னத்தில் எது குறைவாயிருக்கிறாள்?"

" ஆமாம், நீங்கள்தான் சம்பாத்தியத்தில் புலி: துபாஷி சீதாராமய்யராம். ஒரு நாளைக்கு நானூறு ரூபாய் இந்தக்கைக்கு அந்தக்கை சம்பாதிப்பனாம்! அவனுக்கும் பிரகிதான்!"

" அடியே தூர்த்தே! நீ அவனுக்கு வாழ்க்கைப்படாமல் எனக்கேனடி வாழ்க்கைப்பட்டாய்? 'என்னவா!' எண்ணெயும் தலையுமாய் நாலு நாழியாய் நிற்கிறேன்! வெந்நீர் கொண்டு வரச்சொன்னாலா அந்தச்சனி என்னுடன் வீண் வழக்காடுகிறது! சீ இதன் முகத்தில் விழிப்பதும் பாபம்; அடி பத்ரகாளி, பரதேவதை, உன் கோவிலுக்கு நான் வரவேயில்லையடி, இதோ முகத்தில் விழிக்காமல் போய்விடுகிறேனடி!" . . . .

இவ்வாறு கலகித்தவர்கள் புருடபாரியர் என்று சொல்லத் தேவையில்லையே. புருடர் இலக்கண இலக்கியமெல்லாம் கரைகண்ட முத்தமிழ் வித்துவான். நொடிக்குள் நூறு பாட்டுப் பாடும் திறமையுள்ளவர். ஆயின் என்ன?

கலைமகள் ப்ரசாதமுள்ளவர்களுக்குத் திரு மகள் கடாக்ஷம் வெகுவாயிருப்பதில்லை. அதி லும் அந்நாளில் கேட்கவேண்டியதில்லை. எங் கேயாவது பெரியமனுஷியர்களைப் பிரபுக்களை யடுத்து "காமசோமா, கற்பகத்தருவே, பூம கள் மணாளா, புருடசிங்கமே" என்று பலவித மாகத் தோத்திரம் பண்ணினும் ஏனென்று கேட்பதே யரிது. அதவாக்கொடுத்தால் ஒன் று அரை கொடுப்பார்கள். அதனால் இவர்க ளுக்கு என்ன கிறைப்போகிறது? இவர்கள் தரித்திரம் எவ்வாறு நீங்கும்?

"அடகெடுவாய் பலதொழிலுமிருக்கக்கல்வி
அதிகமென்றே கற்றுவிட்டோ மறிவில்லாமல்
திடமுளமோகனமாடக் கழைக்காத்தாடச்
செப்பிடுவித்தைகளாடத் தெரிந்தோமில்லை
தடமுலைவேசை யராகப்பிறந்தோமில்லைச்
சனியானதமிழை விட்டுத்தையலார்தம்
இடமிருந்துதூதுசென்று பிழைத்தோமில்லை
என்னசென்மமெடுத் துலகிலிரக்கின்றேம்!"

என்று ஒரு புலவரும், இன்னொருவர் இதிலும் கஷ்டப்பட்டவர்:

"கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான்
குடிக்கத்தான் கற்பித்தானா! இல்லைத்தான் பசியாமலி
ருக்கத்தான்
மதுமத்தானெழுதினனா! பல்லைத்தான் வரித்திரந்தால்
நெல்லைத்தான் வரகைத்தான் பரிந்தாரீவார்!
முல்லைத்தாண்டவராய கங்கை குலம் விளங்கவந்த
முதன்மையோனே"

என்றும் பாடியிருக்கின்றனர். இக்கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவர்தான் நம்முடைய பண்டித ரும். இவர் மனையாள் சுபாவத்தில் மிகவும் நல்லமாதிரி என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆயினும் சொன்னதற்குப் பதில் சொன்னால் யாருக்கும் கோபம்தான். ஆதலால் முன்கோ பத்தால் ஒன்றும் ஆலோசியாமல் எண்ணெயும் தலையுமாய்ப் புறப்பட்டுவிட்டார். உடுத்த கோ வணமும் அரையிற்சுற்றிய முன்றுமுழத்துண் டமும்தவிர வேறொன்றுமில்லை.

இவர் இவ்வாறு சென்று அஸ்தமனசமயத் துக்குப் பாண்டியராஜாவின் இராஜதானியா கிய மதுரைமா நகரில் வந்துசேர்ந்தனர். அவ் விடத்து இராஜபேட்டியைப்பெற்று அரசன் தயவை சம்பாதிப்போமென்னும் எண்ணம் கொண்டு வந்தவரல்ல. தன்னை மனையாள் சம் பாதிக்கும் திறமையில்லாததற்கு ஏசிக்காட்டிய மாற்றங்கள் நெஞ்சிலிருந்து குடைதலால் இன் னது செய்வது, யாரிடத்தில் போவது என் னும் உத்தேச மொன்றுமில்லாதவராய்க் கண் ணை மூடிக்கொண்டு வந்தவரே யன்றி வேற ல்ல. ஆயினும் அவர் வரும்போது அவராவற் றைக் குறியாவிடினும் அநேக நற்சகுனங்களா யின. வாயசம் வலமாயிற்று, காடையிடமா யிற்று. கருடனும் வலியானும் இடமாயின. செம்போத்துவலமாயிற்று. இவ்வாறு சுப சகுனங்களோடு புறப்பட்டுவந்த நமது புலவர் மதுரைமா நகரத்தை முன்னும் கண்டதில்லை பின்னும் கண்டதில்லை. பசியும் தாகமும் தாங்காமல் உண்ணாக்கும் தொண்டையும் ஒட்டி யுலர்ந்துபோயின. எங்காவது போவோ மென்றால் இருட்டும் வரவர முதிர்ந்து போயிற்று. ஆதலால் அங்கு வையையாற்றில் தாகசமனம் செய்துகொண்டு தேர்முட்டி யின் கீழே படுக்கைபோட்டனர்.

படுத்த புலவருக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. நிழலருமை வெய்யிலில்போனால் தெரியும் என் பதுபோல அப்போது தெரிந்தது தமது அருமைமனையாளின் நன்மையும் தாம் தம் மகத்தில் அடைந்த சுகங்களும்.

"மனம் குலம் கல்வி வண்மை யறிவுடைமை தானம்
தவமுயற்சி தாளாண்மை தேனிற் கசிவந்த
சொல்லியர்பாற் காமுறுதல் பத்தும்
பசி வந்திடப் பறந்துபோம்."

என்றபடி மானமும் அம்மானத்தாற் பிறந்த கோபமுமடங்கிச் சாந்தமாகிச் சிந்திப்பாராயி னார். "ஐயோ கோபம் மனிதர்க்குச் சண் டாள மென்பது சரியாயிற்றே. முன்கோபத் தால் அறிவுகெட்டு ஓடிவந்து விட்டோமே! அங்கு மனையாள் என்னசெய்கின்றாளோ?

குழந்தைகள் யாது செய்கின்றனவோ? என்னை நினைந்து எவ்வாறு ஏங்குகின்றனரோ?" என்று பலவாறு வருந்தி எப்போது போதுவிடியும், இங்கு நின்று ஊர்போய்ச் சேருவோமென்று எண்ணியிருந்தனர்.

இவர் இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் மணி மூன்றாயிற்று. அப்போது ஆகாயமார்க்கமாகச் சில நாரைகள் க்ராக்ராவென்று கத்திக்கொண்டு பறந்துபோதலைக் கேட்டுப் புலவர் அப்பக்ஷிகளை நோக்கிப் பின்வருமாறு ஒரு பாட்டைக் கூறினர்:—

"நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்,
பழம்ப டுபனையின் கிழங் குபிளந்தன்ன
பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்,
நீயும் நின் பெடையும்
தென்றிசைக்குமரியாடிவடதிசைக்கேகுவீராயின்
எம் மூர்ச்சத்தி முற்றவாவியுட்டங்கி எம்மில்லம்
நனை சுவர்க்கூரைக் கனைகுரற்பல்லிப்
பாடுபார்த்திருக்கு மென் மனைவியைக்கண்டே,
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலே தழீகிப்
பேழையு ளடங்கும்பாம் பெனவுயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக்கண்டனம் எனுமே."

என்று தமது வருத்தத்தை வெளியிட்டுக் கூறினர். அப்போது மாறுவேடம் பூண்டு நகரி சோதனைக்கு வந்திருந்த பாண்டியராஜன் அதைச் செவியுற்று ஆச்சரியமடைந்து இத்தேர் முட்டியின்கீழ் இவ்வளவு சிறந்த புலவன் "ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து வருந்தக்காரணம் என்னை? யாமின்று காலையில் எமது சிங்காரத்தோட்டத்தில் தாமரைவாவியில் தந்ததாவனம் செய்துகொண்டிருக்கையில் எமது காற்கீழுறுத்திய பனங்கிழங்கைப் பிடுங்கி யெறிந்தபோது அக்கிழங்கினுக்கு வமையாக யாதைச் சொல்லலாகும் என்னும் எண்ணமுண்டாக அதை நம் சமஸ்தான வித்துவான்களுக்குக் கூறிக் கேட்டோம். அவர்கள் இதுகாறும் யாதும் விடையளிக்க வல்லராயினரல்லர். இந்தச் சோற்றுக்குழன்று துணிக்குத்தடுமாறும் புலவன் எப்படியோ தெரிந்து சொல்லிவிட்டானே! இவன் யாவனோ ஓர் பெரிய வித்துவான்போலிருக்கின்றான். இவனை நாம் சன்மானித்து இவனது வறுமையை நீக்கிச் சுகப்படுத்தவேண்டும்" என்று எண்ணம்கொண்டவனுய்ச் சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் புலவர் கண்ணயர்ந்த சமயம் பார்த்துத் தான் தன்மீதே போர்த்துக்கொண்டிருந்த சால்வையை எடுத்து மெல்ல அப்புலவர்மீது போர்த்துவிட்டுப் போய்விட்டான். புலவரும் குளிருக்கு இதமாக விருத்தலின் முன்னிலும் காடமாக நித்திரைபோயினர்.

மறுநாட் காலையில் அரசன் காவலாளரை விளித்து நீங்கள் காக்கும் காவல் நல்ல அழகாயிருந்தது. எனது மேற்போர்வை போகிற பாட்டில் மற்றவர்களுக்கென்ன தக்கப்போகிறது? என் போர்வையைத் திருடிக்கொண்ட கள்வனை நீங்கள் இன்று மத்தியானத்துக்குள் பிடித்துவாராவிடின் உங்களைக் கடுந்தண்டம் செய்வேன்" என்று சினந்துகூறி உத்தரவிட்டனன். காவலாளர்களும் மிகவும் நடுக்கம் கொண்டு ஊரெங்கும் தெருவு தெருவாய் வீடு வீடாத்திரிந்து சோதித்து வருகையில், புலவர் விடிந்து நெடுநேரம் வரையிற் றுயின்று பின்னர் எழுந்திருந்து மேலே போர்த்த போர்வையோடு புறம்போவந்து சலசங்கைக்கிருந்தனர். அப்போது இலையிலையாய்த் தேடித் திரிந்து கொண்டிருந்த காவலாளர் ஓடிவந்து புலவரைப் பற்றிக்கொண்டு அடா திருட்டுப் படவா, அரசன் போர்வை உன்னிடம் எவ்வாறு வந்தது. நட! அரசன் முன்னே! உனக்கு யாங்கள் செய்யும் தண்டனை போதாது. அரசன் தானே அருந்தண்டம் விதிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி புலவர் யாது சொல்லியும் கேளாமல் கரகரவென்று பிடித்திழுத்துச் சென்றனர்.

அரசன் முன்னே கொண்டு செல்லுதலும் அரசன் அவரைநோக்கி "ஏ துராத்மா, யாம் நேற்றிரவில் அந்தப்புரத்திற் போர்த்துத் தூங்கிய எமது போர்வையை எவ்வாறு திருடிக்

கொண்டாயோ! திருட்டுவித்தையில் உன்னினும் தேறினவர் இல்லையென்று தோன்றுகின்றதே என்று கடுஞ்சினங்கொண்டவன்போற் கூறப் புலவர் யாதும் சொல்லத்தோன்றாமல் திகைத்து நின்றனர். அது கண்டு அரசன் இக்கள்வனைக் கொண்டுபோய்ச் சிறைச்சாலையில் தனியேவைத்து நாளொன்றுக்கு நாழி உப்பும் அரைப்படி சோறுமாகச் போடுங்கள் என்று உத்தரவிட்டனன். என்ன செய்வார் புலவர்! ஐயோ தெய்வமே, எனக்கு வறுமையும் துயரமும் வந்திருப்பது போதாதோ? இக்காராக்ரகப்ரவேசமும் வேண்டுமோ? ஏதும் அறியாத நிரபராதியாகிய என்னை இப்படிப் பிடித்துச் சிக்ஷித்துவிட்டானே! ஆயினும் அரசனைச்சொல்லக் குற்றமில்லை. நம்முடைய காலவித்யாசம். போதாத வேளைக்குப் பழுதையும் பாம்பாக்கடிக்குமென்பதுண்மையாயிற்றே. நாம் அரசனைக் கண்டோமா, அந்தப்புரத்தைக் கண்டோமா, போர்வையைக் கண்டோமா, சால்வையைக் கண்டோமா? கட்டுமுளைக்குத் தேள்கொட்டக் குட்டித்திண்ணைக்கு நெறியேறிற்றாமென்றிருக்கிறதே! தேர் முட்டியின் கீழே படுத்துக்கிடந்த எனக்கு இந்தக் கதிவந்ததே! திருடினவன் எவனோ என்பேரில் சமர்த்தாயெறிந்து தான் தப்பிக்கொண்டனனே! இதுவுமென் தலைவிதியோ! எதற்குத் தப்பினாலும் விதிக்குத் தப்பமுடியுமோ?

"முதிர்தருவ முடைமுதி யராயினும்
பொதுவறுதி ருவொடு பொலிவராயினும்
மதியினராயினும் வலியராயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லு நீர்மையார்!"

என்று பலவாறுசொல்லிச் சிறைச்சாலையிற் றுக்கித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி யிருக்கையில் அரசன் தனது பரிசனர்களைவிட்டு, அங்கு சத்திமுத்தத்தில் புலவருடைய வீட்டையிடித்து மச்சுமாளிகையோடு கட்டுவித்துப் புலவருக்கு வேண்டிய நிலபலன்களை மானியமாக ஏற்படுத்தி புலவரது மனையாளுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அளவற்ற ஆடையாபரணங்களைக் கொடுப்பித்து அவர்களுக்கு அவையெல்லாம் புலவர்க்கரசனாற் கொடுக்கப்பட்ட பரிசுகளென்று கூறுவித்தனன். அவர்கள் அதுவும் நிசமென்று நம்பியிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு செய்யவேண்டுவனவெல்லாம் ஒரு மாதத்திடையேசெய்து முடிந்தபின் அரசன் புலவரை வருவித்து, ஓ துஷ்டா, நீ செய்த தப்பிதத்துக்கு உன்னை இன்னமும் கொடுமையாகத் தண்டிக்கவேண்டியது. ஆயினும், கிடக்கிறது என்று விட்டேன். இனிமேல் இந்த எல்லையை மிதிப்பாயாயின் சிரச்சேதம் செய்விப்பேன் ஓடிப்போ!" என்று சொல்லிவிடுத்தனன்.

புலவரும் தலைக்குவந்தது தலைப்பாவோடு போயிற்றே! நமது நல்லகாலம்தானென்று நினைந்து தம்மூர்போய்ச் சேர்ந்தனர். சேர்ந்து அங்கு தமது இல்லை நோக்கிச் செல்லுகையில் அதைக் காணாமல் அதின் தானத்தில் ஓர் பெரிய மாடி வீடிருப்பக்கண்டு, "பிடித்த சனியன் விட்டதென்றிருந்தேன், இன்னமும் நீங்கிற்றில்லையோ? இருந்த குச்சையும் யாமில்லாத்தருணம் நோக்கி யாரோ கவர்ந்துகொண்டானே. எமது மனைவிமக்கள் யாதாயினாரோ, எங்குகிடந்து புலம்புகின்றார்களோ? ஆ! ஆ! ஜகதீசா, ஈதெல்லாம் உனக்குச் சம்மதிதானோ" வென்று முன்னாளில் ஸ்ரீ கண்ணபிரானருட்கண்பெற்றுவந்த குசேல பூசுரர் தம் மனையைத் திரும்பவடைந்து பிரமித்துக் கலங்கினது போலக் கலங்கினர். ஆயினும் சங்கதி அறிவோமென்று மெல்லச்சென்று அவ்வீட்டுப்புறத் திண்ணையிற் போயுட்கார உள்ளிருந்த ஓர் குழந்தை கண்டோடிச் சென்று "அம்மா அப்பா வந்துவிட்டார் பார்!" என்று கூவி அழைக்க மனையாளும் மற்றப் பிள்ளைகளுமாய் வெளியேவந்து, மனையாள் தான் தன் கணவரோடுச் சச்சரவிட்டதை நினைந்து வெட்கமுற்றுத் தலைகுனிந்து நின்ற

னள். குழந்தைகளெல்லாம் அப்பாவென்று மடியிலேறிக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளப் புலவருக்கு ஆச்சரியம் முன்னிலும் பன்மடங்காக, மனையாளை நோக்கி "இது யார் வீடு? நமது குச்சு வீடு என்னயிற்று? உங்களுக்கு இந்த நகையுடையெல்லாம் யாவர் கொடுத்தார்கள்? இந்திரஜாலம் போல விருக்கின்றதே!" என்ன, மனையாள்—"நாமாகக்கொண்டு அரசனிடத்தில் வரிசைகளெல்லாம் பெற்றுவிட்டோமென்னும் பெருமையோ?" என்றனள். புலவர் "அரசனாவது, வரிசையாவது! அரசன் என்னை இந்தமட்டுமாவது உயிரோடே விட்டானே யென்று சந்தோஷித்து வந்தேனே" என்றனர். பின்பு மனையாள் சொல்லிய வரலாற்றால் யாவுமுணர்ந்து அரசன் தமது புலமையையும் வறுமையையும் எவ்வாறோ தெரிந்துகொண்டு தமது புலமையை வியந்து வறுமையை நீக்கினனென்று விவரங்களெல்லாம் தெரிந்துகொண்டது மன்றி அரசன் பரிசனர்களாலும் அரசன் செய்கைகள் யாவும் ஆதியோடந்தமாகத் தெரிந்துகொண்டனர்.

பின்பு சில நாட்கழித்து அரசனைக்கண்டு வரவேண்டுமென்னும் எண்ணம்கொண்டு அவ்வாறே புறப்பட்டுச்சென்று ராஜ சமூகத்தையடைந்து அரசனை நோக்கி,

"வெறும்புற்கையு மரிதாற்கிள்ளை சோருமென்
வீட்டில்வரும்—எறும்பிற்கு மாற்பதமில்லை—"

என்று பின்னும் சொல்லுமுன் அரசன் அவரை நில்லு மென்று தடுத்து யாம் உமக்குக் கொடுத்த வரிசைகளெல்லாம் என்னயிற்றென்னலும், புலவர்—"மூன்னாள்"—என்று கூட்டி அரசனை அடுக்குமுன் அவ்வாறு வறுமையில் வருந்தியதாகவும் அரசனைக்கூடிய பின்னர் தமது வறுமை. நோயும் தம்மைவிட்டு நீங்கியதென்னும் கருத்துத்தோன்ற,

"என்னிருங்கலியாம், குறும்பைத்தவிர்த்
தெங்குடிதாங்கியைச் சென்று கூடியதால்
தெலும்பற்கொள்யானை கவளம் கொள்ளாமற்
றெவிட்டியதே." என்று பாடினர்.

அப்பாடலைக் கேட்டு அரசன் மனமகிழ்ந்து அவரை அன்றுமுதல் தமது சமஸ்தான வித்வான்களி லொருவராக ஏற்படுத்திக்கொண்டனன். புலவரும் அரசன் அவைக்களத்தே நக்ஷத்திரங்களின் நடுவேவிளங்கும் சந்திரனைப் போல விளங்கியிருந்தனர். இவர்தான் சத்தி முத்தப்புலவா என்பவர்.

AN ANECDOTE OF KALATHI BHUPATHI.

காளத்திபூபதி சரித்திரத்தினோர்பகுதி.

சுமார் இருநூற்றெழுபது வருடங்களுக்கு முன்னே தொண்டைமண்டலத்தில் வல்ல நகரத்தில் காளத்திபூபதி யென்று ஓர் சிற்றரசர் இந்தனர். இவர்,

"சித்திரமும் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்தவொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நித்தம்
நடையு நடைப்பழக்கம் நட்புந்தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்"

என்றபடி ஈகைத்தன்மையைத் தமக்குப் பிறவிக்குணமாகக்கொண்டவர். இவர் குழந்தைப் பருவத்தில் திருவீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வழியே சென்ற ஒருவர் இவரது வைலக்ஷணங்களைக்கண்டு அன்புகொண்டு வாரி யெடுத்துக்கொள்ள இருகரங்களையும் விரித்து நீட்டக்கண்டதும் அவன் தம்மை யாதோ யாசிக்கின்றானெனக்கருதித் தமது திருமுடியிற் சூடியிருந்த இரத்தினச்சுட்டியை எடுத்துக்கொடுத்தனர் என்று கூறுவர். இத்தனை உதாரகுணமுள்ள ஒருவர் வயது செல்லச் செல்ல அக்குணத்தை மேன்மேலும் பிரகாசிப்பச் செய்தனர் என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும்.

இவர் தமது உரிமையைப் பெற்றுப் பிரபுத்துவம் செய்துவரும் நாளையிலே பிற்காலத்தில் இராமநாதபுரம் வித்துவானாகப்பெற்று,

"மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காசனுரைத்த
தமிழ்வரைந்த வேட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும் பரிமளிக்கும்
பரிந்தவேட்டைத் தொட்டாலுங்
கைம்மணக்கும் சொன்னாலும் வாய்மணக்கும்
துய்யசேற்றில் நட்டாலும்
தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினறு
நளினந்தானே"

என்று துதிக்கப்பெற்ற படிக்காசுப் புலவர் என்னும் பிரபலவித்துவானொருவர் இவரைத்

தேடியடைந்து தமது வறுமையை யுணர்த்தித் தமக்கோர் கறவைப் பசு தரவேண்டுமென்று கேட்டதும் அகற்குப் பிரபு அவ்வாறே கொடுத்தருளிச் சன்மானித்து மகிழ்வித்ததும் பின் வரும் பாடல்களால் உணரப்படும்.

"பெற்றா ளொருபிள்ளை யென் மனையாட்டியப் பிள்ளைக்குப்பால்
பற்றாது கஞ்சி குடி குடிக்குந் தரமல்ல பாலிரக்கச்
சிற்றா ளுமில்லையிவ் வெல்லாவருத்தமுந்தீரவொரு
கற்றாத்தரவல்லையோவல்ல மாநகர்க்காளத்தியே."

"வழிமேல் விழி வைத்துவாடாம லென்மனையாளு மற்றோர்
பழியாமற் பிள்ளையும் பாலென்றழாமற்பகீ ரெனுஞ்சொல்
மொழியாம லென்னைவர விட்டபாவி முசித்துச் சதை
கழியாமலாவளித்தாய் வல்லமாநகர்க்காளத்தியே."

இவ்வாறு புலவர்களுக்கும், எளிமைபற்றி வந்த ஏனையோர்களுக்கும் கற்பகம் போலக் கொடுத்து வருகையில் பூபதிக்கு ஊழ்வலியாலே செல்வம் குறைந்து வறுமைமேலிட்டு முடிவில் தமதுகடல்போலும் ஆஸ்திமுழுதும் இழக்கநேரிட்டது. அப்போது என் செய்வார் பிரபு! நாளும் ஒருபுரம் கடன்காரர்கள் கொடுத்த கடனைத்தரவேண்டி நெருக்கவும் ஒரு புரம் 'எருத்துநோய் காக்கைக்கு அறிவானேன்!' என்னும்பழமொழிக்கேற்ற பிரபுவின் வருத்தம் சிறிதும் அறியாதவராய் இரவலர் இச்சகம்பேசி ஏற்கவும் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல வருந்தி ஏதுசெய்வ மென்றறியாராய் முடிவில் மனையாளுடன் ஆராய்ந்து இருவருமாக இரவிற் புறப்பட்டு யாரும் அறியாமல் எங்காணும் பரதேசம் சென்று பிழைக்கலாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டனர். "இரப்பினுட்டுஞ்சலுமாகும் இரப்பினுள் யாதொன்றும் கண்பாடரிது." என்று கூறினது அநுபவசித்தமேயன்றோ?

இவ்வாறு தீர்மானித்து ஒருநாள் அஸ்தமித்தபின் புறப்பட்டு மனைவியும் தாமுமாகச் சென்று தம்மூருக்கு நான்கு மைல்தூரத்திற் கப்பாலுள்ள ஓர் சத்திரத்தில் போய் தங்கினர். அவர் அங்குதங்கியிருக்குங்காலத்தில்தம்மைத் தரிசித்துப் பரிசு பெறவேண்டிவந்த ஓர் வித்துவானும் அச்சத்திரத்திலேயே தங்கும்படி நேரிட அவன் மறுநாளுதயத்தில் காளத்தி பூபதியைக் கண்டமாத்திரத்தில் தன் தரித்திரமெல்லாம் அதமாய்ப்போய்விடு மென்னும் நம்பிக்கையாலே தனக்குள்ளே தேற்றிக்கொண்டு தன் தரித்திரத்தை முன்னோக்கி,

"நீளத்திரிந்திருந்துழன்றாய் நீங்காவிழல் போல
நாளைக் கிருப்பாயோ நல்குரவே—காளத்தி
யின்றைக்கே சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே
இன்றைக்கே சற்றேயிரு."

என்றோர் பாடலைப் பாடினன். அதைக்கேட்ட பூபதிக்கு உகிர்ச்சுற்றின்மேல் உலக்கைவிழுந்ததுபோலாயிற்று.

"ஆற்றுப் பெருக்கற்றடி சுடுமந் நாளுமவ்வா
றூற்றுப் பெருக்காலுலகூட்டும்—ஏற்றவர்க்கு
நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல் கூர்ந்தா ரானாலும்
இல்லை யெனமாட்டாரிசைந்து."

என்னும் முதுமொழிப்படி தாம் அவ்வளவு வறுமையை அடைந்தாராயினும் தம்மைநாடி வெகு தூரத்தினின்று வெகு ஆசையோடும் வந்த புலவன் தம்மைக்காணுவழி எங்ஙனம் வருந்துவானோவென்று வருந்தி அப்புலவனுக்கு ஆசாபங்கம் உண்டாகாமல் அவனை எங்ஙனமேனும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையாராய் மனைவியோடும் மீண்டும் விடியுமுன் புறப்பட்டுத் தம்மிருப்பிடத்துக்குவந்து சேர்ந்தனர்.

வந்து மனையாளுடனாராய்ந்து புலவனுக்கு ஒருவேளைப் போசனமேனும்கொடுக்கநினைந்து அதற்கேதும் வகையில்லாமையின் முடிவில் தம்மனையாள் கழுத்திற்றரித்திருந்த மாங்கல்யத்தோடு கலந்திருந்த ஒரு பொன்மணியைக் கழற்றிக்கொடுப்ப அதைக்கொண்டு அரிசி முதலிய சாமான்கள் வாங்கிவந்து புலவன் வந்ததும் அவனை அன்போடும் ஆதரித்தனர். புலவனும் வயிறாரவுண்டுமகிழ்ந்து பிரபுவின் வறுமையை அறியாதவனாய்த் தான் கருதிவந்த காரியம் நிறைவேறிய தென்று நினைந்து பிரபுவைப்பலவாறு காமதேனுவே கற்பகத்தருவே, பொன்மழை பொழியும் பொருவரும் புயலே என்று பலவாறு உரையாலும் பாட்டாலும் புகழவாரம்பித்தனன். பூபதி யென்னசெய்வார்! இல்லையென்று சொல்லவும் நாவெழாமல் உண்டென்று கொடுக்கவும் கையெழாமல் அவர் நெஞ்சம் வருந்தியதை என்னென்று சொல்லுவது? உலோபிகளுக்கு எப்படிக்கொ

டுத்தல் வருத்தமாமோ அதிலு மெண்மடங்கு வருத்தமாகும் உதாரகுணமுள்ளவர்களுக்கு இல்லையென்று கூறிமறுத்தல். உலோபியின் உயிரைக் கவர்தற்கு வேறே ஆயுதங்கள் ஒன்றும் வேண்டாம். கொடுவென்றொருவார்த்தை கேட்டாலே போதுமென்பர்.

"கொடைமறுத்த லோபிதனைக் கொல்லவிடம் வேண்
இடமடுத்தோன் றீவாய் நீயென்று—மடவனமே [டாம்
கேட்கினதே போதும் கிலிகொண்டுயிர்விடுமால்
வாட்படை பாய்ந் தென்னமதி."

என்றார் பெரியோரும். உதாரியோ ஈதற்கிசையாவழி இல்லையென்று சொல்லற்கஞ்சி யுயிர்விடுவன். ஆதலினாலே பிரபுவும் இல்லையென்று சொல்லுதலினும் உயிர்விடுதலே நலமென்று துணிந்து புலவரை நோக்கிச் சற்றே பொறும் வருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டுப் புழைக்கடைவழியேசென்று வீட்டின் தோட்டத்தி லுள்ள ஒரு பெரும்புற்றினுள்ளே தமது கையையிட்டனர். அப்போது அதற்குள் பதுங்கி யிருந்த நாகசர்ப்பமொன்று சீறிச் சினந்து மேலெழுந்து கடிக்கவருதலும் கொடுத்துக் கொடுத்துக் கூழையாகிய அக்கையை நோக்கலும் 'ஆ ஆ இத்திருக்கரம் யாம் தீண்டற்பாலதன்று' என்று உடனே கோபமடங்கிச் சாந்தமாகி இலவர்க்கெவ்வளவோ எழிலிபோலக் கைம்மாறுகவாது கொடுத்த கரமாயிற்றே. இக்கரத்தில் யாம் ஏதேனும் ஓர் பொருளை யீதலே முறைமையென்றுணர்ந்து தன் முடியிலுள்ள நாகரத்தினத்தை அதிற்கக்கியது. உடனே கையில் ஜில்லென்று குளிர்ந்திருக்கக் கண்டு இதுயாதோவென்று கரத்தை வெளியே யெடுத்ததும் அது தகதகவென்று கதிரொளி போலப் பிரகாசிக்கக்கண்டு வியப்பும் உவகையும் உற்று இன்றைக்குப் பாவலற்குக் கொடுக்கும்படியான பாக்கியம் கிடைத்ததே யென்று மனமகிழ்ந்து அதனைப் பாவலன்கையில் கொணர்ந்து கொடுத்து நல்லுரை புகன்று அவனைப் போகவிடுத்தனர்.

அப்புலவன் அம்மணியைப்பெற்று அளவற்ற களிப்போடும் சென்று பின்பதை விலைப்படுத்தக் கருதி வர்த்தக வியாபாரங்களிற் சிறந்து மேன்மைபெற்றிருந்த சென்னைமாநகரை யடுத்து அங்கு இரத்தினவியாபாரிகளாகிய செட்டிகளுக்குக்காட்டி விலைகூற அவர்கள் அம்மணியின்ஒளியையும் பெருமையையும் அறிந்து ஒருவர்மே லொருவராய் போட்டி போட்டு விலையை அதிகமாகவுயர்த்தி முடிவில் ஒருவர்க்கொருவர் அதனிமித்தமாக விவாதப்பட்டுக் கடைசியில் அம்மணியை அரசனிடம் ஒப்பித்தனர். அரசன் அதைக்கண்டு ஆச்சரியம்கொண்டு புலவனை நோக்கி இவ்விரத்தினம் உனக்கெவ்வாறு கிடைத்ததென்று கேட்கப் புலவனும் தான் பெற்ற வரலாற்றைக்கூறினான். அரசன் அதன் உண்மையைச் சோதிக்கும்பொருட்டுக் காளத்திபூபதியை வரவழைத்து விசாரித்தகாலையில் அவர் நான்தான் கொடுத்ததென்று ஒப்புக்கொண்டனர். அப்போது அரசன் அவரது விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு, இவ்வளவு விலைமதிப்பதற்கரிய இரத்தினத்தை ஒரு புலவனுக்குப் பரிசாகக்கொடுக்கவல்ல நீயேன் ஏழைவேஷம்போட்டுக் கடன்காரர்களை மோசம்பண்ணப் பார்க்கிறாயென்று அவரைக் கோபித்தபோது பூபதி தமக்கு அம்மணிகிடைத்த வரலாற்றைக் கூறினர். அப்போது அரசன் இது யாரிடத்திற்சொல்லும் வார்த்தை: பாம்பாவது! மாணிக்கமாவது! கதைகளிற் சொல்லும் பொய்யைச் சொல்லி ஏமாற்றிவிடலாமென்று பார்த்தையோ. உன் வார்த்தை உண்மையாயின் இன்னொருகாலும் அப்புற்றில் உன்கையையிடு பார்ப்போமென்றனன். அதற்கு அவர் சாகத்துணிந்தவனுக்குச் சமுத்திரம் முழங்காலளவென்ற வசனப்படி இவ்வாறு வருந்துவதினும் உயிர் துறத்தலே நலமென்றுணர்ந்து அங்ஙனமே ஆகுகவென்று சம்மதித்தனர்.

அவ்வாறே அரசன்பரிசனர்களுடன்சென்று அனைவரும் காணப் புற்றினுள்ளே கையிட்ட மாத்திரத்தில் அச்சர்ப்பம் முன்போலவே சீறியெழுந்து தீண்டவருதலும் அக்கரத்தைக் கண்டு முன்போலவே அதைத் தீண்டுதற்கஞ்சி அக்கரத்தில் தனது ஜீவரத்தினத்தைக் கக்கித் தானும் புறம்போந்து யாவரும் கண்டு அதிசயிக்கத் தன் பிராணனை விட்டது. அரசன் இவ்விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு பூபதியின் வள்ளன்மையையும் பெருமையையும் உணர்ந்து அவரிடத்து நட்புக்கொண்டு அவரிழந்த செல்வங்களை யெல்லாம் அவர்க்கு மீட்டுக் கொடுத்து அவரை நன்கு மதித்தனன். பூபதியும் முன்னிலும்மேன்மையாகவிருந்து அநேக தர்மங்களைச்செய்து பாவலர்களை ஆதரித்து அழியாப் பெரும்புகழைப் பெற்றிருந்தனர்.

THE EVIL CONSEQUENCES OF TAKING BRIBES.

கைக்கூலி வாங்குதலாலுண்டாகும் கெடுதி.

முன்னொரு காலத்தில் கோசலதேசத்தில் ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன் அத்தேசத் தரசனாகிய குணசீலனை அடுத்து, "ஓ வேந்தனே நான் வாளாயுதத்தின் குணாகுணங்களைப் பரிக்ஷித்தறிய வல்லவன்" என்றான். அரசன் அவனைத் தன்னிடத்து ஆயுதபரிக்ஷகனாக வைத்துக்கொண்டு அன்றுமுதல் ஆயுதங்கள் கொண்டுவரும் கொல்லர்கள் எல்லாரையும் அவரவர் ஆயுதங்களை அவனுக்குக் காட்டும்படி உத்தரவுசெய்தான். அவன் பரிக்ஷித்துப் பார்த்துத் திறமென்றொப்புக்கொண்ட கத்திகள் மாத்திரம் அரசன் ஆயுதசாலையில் வாங்கி வைத்துக்கொள்ளப்பட்டன. மற்றவையெல்லாம் தள்ளிவிடப்பட்டன. அது கண்டு கருமார்களில் அநேகர் அன்றுமுதல் தாம் ஆயுதங்கள் விற்பனைக்குக் கொண்டுவரும்போதெல்லாம் அப்பிராமணனுக்கு யாதேனும் பரிதானமும் கொண்டுவரத் தலைப்பட்டார்கள். எவர்களிடத்தில் பிராமணன் பரிதானம் வாங்கிக் கொண்டானோ அவர்களுடைய ஆயுதங்களை மட்டும் முனையை முகர்ந்து பார்த்து, "இது நல்லது" என்று சொல்லுவான். அதனால் அது அரசன் ஆயுதசாலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். கைக்கூலி கொடாதவர்களுடைய ஆயுதங்கள் எவ்வளவு நல்லவையானாலும் பயனில்லையென்று தள்ளிவிடுவான்.

ஒருநாள் ஒருகருமான், "இந்தப்பிராமணன் நாங்கள் கொண்டுபோகும் ஆயுதங்களெல்லாம் பயனற்றவையென்றும் அவனுக்குக் கைக்கூலி கொடுப்பவர் ஆயுதங்கள் எல்லாம்திறமானவை யென்றும் சொல்லுகிறானல்லவா? நல்லது, இவ்வாறு இனிமேல் இவன் சொல்லத் துணியாவண்ணம் நானோர் உபாயம் செய்கிறேன் பார்" என்று தன்னுள்தானே ஆலோசித்தான்.

அவ்வாறே அவன் ஒரு கத்தி உறையில் பட்டுப்போல மெல்லிதாகப் பொடித்த மிளகாய்த் தூளை வைத்தடைத்து கத்தியின் விளிம்பிலும் அப்பொடியாலே நன்றாய்ப் பூசிவைத்து அக் கத்தியை உறையிலிட்டு அரசனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அரசன் பிராமணனுக்கு அதைக் காண்பிக்கும்படிச் சொன்னான். பிரா மணன் அக்கத்தியை உருவி வழக்கம்போ முகர்ந்துபார்க்க மூக்கில் வைத்ததும் மிளகா நெடி மூக்கில் ஏறி அதைப்பொறுக்கமா டாமல் வலுவாக ஒங்கித்தும்மினான். அ னால் அவன் மூக்கு வாள் முனையில் தாக்கி அடியுற வெட்டுண்டு போயிற்று. இதைப் பார்த்ததும் அரசனுக்கும் சபையோர்கள் எல் லோருக்கும் அடக்கமுடியாச் சிரிப்பை யு டாக்கிக் கொல்லென்று சிரித்தார்கள்.

பேராசையினாலே கைக்கூலி வாங்குகிறவ களுக்கெல்லாம் இவ்வாறே கடைசியில் கெடு யும் மானக்கேடு முண்டாகும்.

கைக்கூலி வாங்கிப் பக்ஷபாதம் சொல்லு லைப்பற்றி, ஔவையார் பின்வருமாறு கூறு கின்றனர்.

1. ஓரஞ்சொல்லேல்.
2. வேதாளம் சேருமே வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே
   பாதாள மூலி படருமே—மூதேவி
   சென்றிருந்து வாழ்வளே சேடன் குடிபுகுமே
   மன்றோரம் சொன்னார் மனை.
3. உள்ள வழக்கிருக்க ஊரார் பொதுவிருக்கத்
   தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்
   கைக்கூலி தான்வாங்கும் காலறுவான் தன்கிளையு
   எச்சமறு மென்றா லறு.
4. வழக்குடை யானிற்ப வலியானைக்கூடி
   வழக்கையழி வழக்குச் செய்தோன்—வழக்கி
   [தோ

   சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தழுத கண்ணீரால்
   எச்சமறு மென்றா லறு.